

BLOGGEN

2014.11

Foto: frame fra video social media

Bloggen i dag

er små øjeblikks-tekster om aktuelle emner, problemer, udfordringer og glæder. Det er notater om den undren, man hurtigt griber af i en verden, hvor dagens oplysninger næsten er forældede, før man når til dagen efter. Men så er der jo hele tiden noget at se frem til.

Joan Schmidt

Den svære stat er kalifat?

Den svære stat er kalifat - en religiøs konstruktion. Den er heldigvis også den konstruktion, der har kunnet bidrage til aflivning af myten om civilisationernes determinerede sammenstød.

Vi hører i en for Sikkerhedsrådet uventet poetisk tone dette:

»

NAWAF SALAM (Iraq) said that the present could not be separated from the history of Mesopotamia. "In every one of us, there is a part of Iraq," he stated, as mankind had discovered agriculture between the Tiger and the Euphrates.

Security Council, SC/11571, 7271st Meeting (PM), September 19, 2014

Naser Khadar siger i søndagens formiddagsprogram

'All Stars', at Shakespeares Romeo og Julie findes som arabisk mundtlig overlevering, der er meget ældre end Shakespeare. Khader siger, at arabisk Romeo og Julie daterer sig fra omkring 600-tallet. Katrine Lilleør siger, at Romeo og Julie findes i persisk version fra omkring 1188 f. Kr. skrevet af digteren Nizami. Den arabiske oprindelse kender vi godt om eventyret om Aladdin. Vi kender i det hele taget 1001 nats eventyr. Vi kender også den arabiske oprindelse for de arabiske tal. Ser man nu på ISIS eller IS, Islamisk stat, der vokser frem i Mellemøsten som en atomar paddehat, begynder man selvsagt at tvivle på,

Layla and Majnun
Library of Congress.
Native name Library
of Congress Location
Washington, D.C.
Coordinates 38° 53'
19' N, 77° 00' 17' W.
Established 1800 Website
www.loc.gov [1]

om Platon virkelig selv har opfundet sin filosof-konge, og om Machiavelli har haft andet end Platon med i den kulturelle bagage. For hvad er IS andet end et topstyret samfund, med magtbegærlige ledere, der ryster os alle, ligesom rækken af prinser og filosof-konger har gjort det før dem? Skulle de kun måles på kynismen, kunne man måske reducere det hele til Machiavelli i en mareridtsagtig vision. Men da IS har iklædt sig den gejstlige kåbe, ligner det mere Platons idealstat defineret af religiøse filosof-konger, der fuldstændig har maltrakteret de islamiske forme, der ellers skulle reproducere ideer, værdier og normer i overensstemmelse med profeten Muhammads tanker. Humlen er måske, at det slet ikke er IS, der ligner, men Platon (427 f. Kr.) og Machiavellis kulturarv, der er ældre, end vi lige tænker over i farten.

Fælles kulturarv

Jamen, hvad er det dog civilisationerne går og lærer af hinanden! Måske ikke så meget. Den fælles abrahamske kulturarv dateres til omkring 1900 f. Kr. det vil sige lige på grænsen til bronzealderen i

Danmark, som vi fastlægger til omkring 1700 f. Kr. Da vi bankede helle-ristninger i Skandinavien, begyndte de abrahamske erobringskrige at banke sig på plads i historien for at give plads til abrahamske samfundsformationer. Og de abrahamske samfundsformationer blev jo ikke i Mellemøsten. De tog med kulturen til den kristne kulturkreds, som brugte flere hundrede år på at komme fra prinserne og filosofkongerne til forbedrede versioner af det græske demokrati med statskirker.

tiske forestillinger om den menneskelige natur. Heller ikke hverken Platon eller Marx kan beskyldes for at have idealiserede forestillinger om menneskelig retsindighed. Tværtimod så var de 'appalled' siger Runciman. De var forfærdede over de samfundstilstande, der herskede på hver deres tid. De ønskede at lave dem om, straks med det samme. Men Runciman gør den iagttagelse, at høj grad har urealistisk idealiserede forestillinger om det gennemførlige ved

endevældige konger, hvis det kommer an på den menneskelige natur? Og hvorfor skulle ejerne af produktionsmidlerne bliver mindre udbytende, hvis bare de ikke tilhører den kapitalistiske overklasse? Altså hvis det kommer an på den menneskelige natur, som hverken Platon eller Marx forskønner. Runcimans forelæsning over denne iagttagelse er værd at lytte til.

IS's budskab om en ny eller vel nærmest genindført meget gammel samfundsorden er også voldeligt enkelt. Hvis bare IS-kalifatet indføres så... Og dem der ikke kan få budskabet intellektuelt på plads, de kan få intellektet helt skilt fra kroppen. Det forkorter jo selvsagt en samtale. IS gør sig tilsyneladende heller ikke illusioner om værdien af menneskeligt tankegods bortset fra deres eget.

Vil produktionsmidlerne - det vil sige olieressourcerne - i hænderne på IS være mindre udbytende, end det tidligere er set andre steder? Det vil i hvert fald være økonomisk grundlag for at føre hellig krig for at få indsat den religiøse filosof-konge i kalifatet. De naive sociologiske

modeller fra Platon og Marx har været udsat for samfundseksperimentet, og de falsificerede. Hvis man nu gør tankeeksperimentet om IS udlevet som sociologisk samfundsmodel, hvad bliver så resultatet? Hvordan ville det så gå med den grusomme men naive tro på, at man kan tæve sig til alting? Hvor godt rustet vil IS være til at svare på alle de behov og forventninger, som piblede frem under Det arabiske Forår i snart sagt alle de arabiske lande. Hvordan vil det gå, hvis man forestiller sig, at IS skal til at være leverandør af infrastruktur i form af sundhedsvæsen, veje, transportmidler, skolevæsen, internet tilgængeligt for alle borgere, telefon, social service, adgang til vand og middelklassers bekvemmelighed? Mere kort kunne man spekulere på, hvor god IS vil være til at levere det i hvert fald materielt gode liv ganske vist med religiøst betingede sociale begrænsninger i det offentlige rum. Næppe bedre end det er gået Platons filosof-konger, Marx' parti-magnater og måske ayatollaherne i Iran.

Det er svært at udråbe sig selv til stat, også selvom man kalder sig kalifat.

»

Hvilket problem løser det internationale samfund?

Hvis IS hver dag skulle være leverandør af det gode liv til sine indbyggere i sit kalifat, blev der måske mindre overskud til at gennemføre propaganda og krig imod samfundsorden og værdier andre steder i verden. Tankeeksperimentet tillader sig at spørge til det internationale samfunds reaktion på den globale sikkerhedsstrassel, som ifølge den danske statsminister Helle Thorning Schmidt 'ingen kan dukke sig for'. Ville den være så stor en trussel, hvis IS kun skulle bedrive samfund? Lige nu går energien med at føre både fysisk og virtuel krig. Det IS dygtigt har bemestret på de sociale medier er vel noget, der meget godt ligner George Kennans tanker om afskrækkelse for at skaffe sig ro til sit forehavende som suveræn - dette at skabe sig en stat et nyt kalifat.

Doktrinen afskrækkelse

Kennans tankegods er blevet til doktrinen om 'deterrence'. Den er på ingen måde ny. Afskrækkelse drejer sig aldrig om at overbevise ved det sympatiske argument, men om at indgyde tilstrækkelig frygt i dem, der kunne tænkes at true den territo-

Urealistisk sociologi

Den engelske sociolog W. G. Runciman har efter mange års akademisk virke sat sig til opgave at genlæse Platons værk om filosof-konger og Karl Marx værk om produktionsmidlernes indlejrede onde alt efter hvem, der ejer dem. Machiavelli beskyldes ikke for at gøre sig roman-

deres simple sociologiske samfundsmodeller. Hvis bare en filosof-konge, der er uddannet i den platoniske formlære kommer til roret, og hvis bare ejerskabet til produktionsmidlerne skifter hænder så...

Men hvorfor skulle filosof-kongen være mindre despotisk end andre

riale kontrol, man ønsker at opretholde. Det var afskrækkelse og også terror, da Oliver Cromwell slagtede indbyggerne i Drogheda i 1549. Scener af 2500 døde irere mænd, kvinder og børn ville i dag have gjort indtryk på Twitter. Navnlig fordi en del af dem faktisk var halshuggede. Det britiske parlament indstiftede imidlertid i 1649 en højtidelighed til minde om den gavnlige advarsel til irerne.

Hugo Grotius affattede i 1625 grundlaget for krigens love *jus in bello* i bogen *On the Law of War and Peace*. Værket forhindrede ikke den britiske thanksgiving i 1649, men det skulle i form af Geneve-konventionerne komme til at få stor betydning for den institutionalisering af humanitære hensyn, som det internationale samfund af stater har indset nødvendigheden af.

Hele den kolde krigs paradigme drejede sig om afskrækkelse. Israels gengældelse tidligere på året for drabet på 3 teenagere, som endte med et tabstal på over 2100 palæstinensere, der jo ikke personligt var skyldige i mord, drejer sig om afskrækkelse. Budskabet til Hamas er utvetydigt

»

Parliament was so pleased with the slaughter at Drogheda that on October 2, 1649 it instituted a Thanksgiving Day: The House does approve of the execution done at Drogheda as an act both of justice to them [the slain] and mercy to others who may be warned by it.

Irish Cultural Society of the Garden City Area

’gør det ikke igen. Vi fører ikke retssag om 3 terror-mord, vi udfører gengældelse til afskrækkelse.’ Hamas er selvfølgelig ikke berettiget til hverken drab på teenagere eller afsendelse af raketter imod civile områder i Israel, men kraften i gengældelserne i 7-ugers krigen her i 2014 har alligevel rejst spørgsmålet, om Israel har optrådt med proportionalitet i sin gengældelse, og om Israel i det hele taget har overholdt de basale regler i Geneve-konventionerne. Se for eksempel Reuters artikel *Did Israel’s ‘Hannibal directive’ lead to a war crime in Gaza?* Men hvordan kan Israel blive ansvarlig for krigsforbrydelser, hvis Palæstina slet

ikke er en anerkendt stat - men er et af Mellemostens dilemmaer med de statslige tomrum? Hvis Israel ikke afskrækker en stat, der krænker Israelsk suveræniteten, bliver det ubehagelige følgespørgsmål naturligvis, hvilket grundlag Israel kan have for at udføre kollektiv afskrækkelse af en del af sin egen befolkning, selv om den er tildelt en vis autonomi. Kan man i et retssamfund rette bager for smed i en Johan Hermann Wessel logik? Vil 3 terror-mord på teenagere ikke altid være et anliggende for de almindelige domstole, hvor man ikke kan dømme 2100 tilfældige til døden, fordi man tror mere på den afskrækkende effekt af det, end man tror på retssagens virkninger? Se også ”Not to blame oppression on the oppressed” på side 33.

Når talen er om IS og kalifatets rutine med at tage gidsler, er Hannibal-direktivet interessant. Det stammer fra 1986 og drejer sig om instruktion til israelske soldater, om hvordan tilfangetagelse af israelere for nærmest enhver pris skal undgås. Det har sin forklaring, fordi det har kostet uproportionalt meget at udveksle fanger med Hamas. I tilfældet

Gilad Shalit i 2006 var forholdet 1:1000. I tilfældet med IS har både den amerikanske, britiske og franske regering, som alle tre har mistet halshuggede gidsler til IS’ propaganda, kategorisk nægtet at forhandle med terrorister. Tyrkiet har forhandlet sig frem til frigivelse af 49 gidsler fra diplomatkorpsen, men ingen ved, hvad prisen var, bortset måske fra Danmark? Virkningen af afpresningen af Tyrkiet var, at Tyrkiet længe tøvede med at indgå aktivt i koalitionen imod IS. Derved opretholdt IS for en tid en samarbejdssituation med Tyrkiet, som har skaffet IS både økonomi og rum for manøvre. Kravet fra IS til Frankrig, USA og England var, at bombninger af det Islamiske Kalifat skulle standse. Den pris betalte parterne i koalitionen ikke, og halshugningerne skete.

Meningen med afskrækkelse er selvsagt, at man ved at true og imponere demonstrerer styrke for at kølne en modstanders interesse i for alvor at prøve kræfter med et sammenstød eller ligefrem krig. Det samme formål tjener militærparader og den tvivlsomme værdighed ved at være atomar magt. Fænomenet

er velkendt i dyreverdenen, hvor hjorte i efteråret går brølende omkring og i ritualiserede kampe støder gevirerne sammen for at få afgjort styrkeforholdene. For det meste er prøven nok, men det sker også i naturen, at ritualerne løber af med de kæmpende parter, der i bedste fald får alvorlige skader eller bliver slået ihjel. Problemet er selvfølgelig, når afskrækkelse ikke længere sker udelukkende ritualiseret, men som større og større smagsprøver på, hvad der for alvor kan komme.

IS’ relation til den omgivende verden drejer sig om afskrækkelse. IS har haft et vist held til at føre en virtuel propagandakrig overfor Vesten og vestlige værdier. Det har skaffet dem indvandring af hellige krigere fra nærmest hele verden, og det har skaffet dem samarbejdssituationer i den region, hvor de prøver at erobre territorium. IS respekterer ikke Geneve-konventioner for krigsførelse, og det er også svært, for IS er slet ikke en anerkendt stat, der har haft mulighed for at ratificere den 4. Geneve-konvention om beskyttelse af civile. IS er et kalifat, som politisk set kun anerkendes af sig

selv. IS er ligeglad med om en journalist eller en nødhjælpsarbejder fra Vesten bærer uniform og kendemærker som kombattant. Vesten er bare fjende, og kan fjendens interesse i at interferere i den etablering af en Islamisk stat, som IS har sat i gang, kølnes ved at tage civile gidsler, så er det, hvad IS gør. Journalister, nødhjælpsarbejdere eller tyrkiske diplomater med immunitet - det gør ingen forskel for IS; for deres projekt er afskrækkelse, og i den sammenhæng er det rationelt at vælge et gidsel med den størst mulige signaleffekt. IS ser alvorligt på sine tab som følge af Vestens bombninger. Der er i det hele taget grænser for, hvor mange krigere de har. Det er derfor, de prøver, om afskrækkelse vil virke. Gidsler er et meget stærkt afskrækkelsesmiddel. Af samme grund er det en principiel holdning i hvert fald i Vesten, at vi forhandler ikke med terrorister; men det ser ud til, at de udmærket kan tvinge os i krig, selvom det slet ikke kan være krig, for flere af de grupper i verden, der kæmper for et territorium, er ikke politisk anerkendte stater. Det gælder både palæstinenserne, kurderne og IS.

Det statslige tomrum

Bortset fra at skaffe hellige krigere, så har afskrækkelse fra IS skaffet en handel med Tyrkiet, men de fik også en reaktion fra Vesten og en række arabiske lande, som ikke længere vil finde sig i det, der sker. Det var derfor nok alligevel ikke det klogeste, de kunne have valgt at gøre, hvis deres egentlige projekt er dette, at de ønsker at drive et kalifat.

IS har nu den erfaring med i bagagen, at ikke alle deltagere i den internationale koalition forhandler ligesom Tyrkiet. De har andre erfaringer. De har set i Syrien, hvordan de kunne vinde frem på momentum, fordi Bashar Al-Assad regimet ikke som forventet har strakt arm til den syriske borgerkrig, men dog har valgt at nedprioritere bekæmpelsen af de kurdiske områder (Reuters 2012) til fordel for de større trusler som for eksempel IS. Det har skaffet IS finansiering og friheder i Tyrkiet, at der er parter i Mellemøsten, der for en tid så IS og andre jihadister som et mindre onde end den shiamuslimske Assad, der støttes af Iran. Har det været lettere for IS at samarbejde med det sunni-muslimske Tyrkiet,

»

The Turkish border is the only way to smuggle oil, weapons and foreign fighters into [Iraq and Syria],” said Dr Hisham al-Hashimi, an Iraqi expert on IS.

“If it’s closed, it will cut three things: funding, an entrance for the foreign fighters and links to Europe which they are trying to open. If those plans are destroyed, they will aim for another gate to Lebanon.”

The Guardian 23.august 2014

end det måske vil være at få åbnet en dør gennem det shia-muslimske Libanon med det iranske støttede Hizbollah? I hvert fald så er der i Syrien libanesiske Hizbollah-tropper, der bekæmper IS og andre oprørsgrupper imod Al-Assad. Den fejlslagne intervention i Irak i 2003 har skaffet IS et andet momentum, for Irak udviklede sig af samme grund til en fejlslagen stat, hvis hær splittedes for alle vinde nærmest i første sammenstød med IS. Deres sammenstød med de mere

velorganiserede kurdiske guerillaer har derimod ydet IS modstand, dog ikke mere, end at den kurdiske grænseby, Kobani imellem Syrien og Tyrkiet er i fare for at falde i hænderne på IS når som helst. Folkeretligt en ejendommelig situation, hvor 2 befolkningsgrupper nu kæmper imod hinanden hver især for at vinde hævd til territorier, der som udgangspunkt er under syrisk suverænitet.

Og hvem skal vesten nu støtte? På kurdisk side findes både peshmergaer og de sekulære fra PKK (PYD i Syrien). PKK der står på de internationale terrorist-lister.

Vesten og ikke mindst Mellemøsten er chokeret over at opleve gruppen af fanatiske mænd rykke frem i en erobningskrig, der netop på grund af uhort grusomhed kunne få succes i choktempo. Man kunne omvende sig til kalifatets sunni-islamiske opfattelse eller man kunne stille op i rækken til halshugning. Det gjaldt sunni-muslimske dissidenter såvel som shiaer, kristne, jøder og i et vist omfang kurdere. Det selvbestaldede kalifats hær har under sin fremrykning særdeles effektivt bedrevet

afskrækkelse radikaliseret til terror overfor forsvarsløse befolkningsgrupper jo sikkert for at reducere de nødvendige krigshandlinger, så IS kan spare på sin trods alt begrænsede ressource af hellige krigere og alligevel nå sit mål.

Trusselsvurderingen

På en skala fra 1 til 5 røg trusselsvurderingen af IS helt til vejrs meget hurtigt. Men var det en realistisk trusselsvurdering af i hvert fald Vestens situation, der førte til dannelsen af koalitionen, der nu bomber i Irak og Syrien, men så heller ikke mere, for vi vil ikke have 'boots on the ground'?

Uanset om man tror, at de hellige krigere,

uden videre vil kunne true lande uden for den mellemøstlige region, så er IS unægteligt en trussel, for de mennesker der bor i Irak og Syrien i kalifatets geografiske territorium. Den sikkerhedstrussel er det ikke rimeligt at se bort fra. Vi sagde jo også i den Vestlige-sunniarabiske koalition, at vi ville ikke sidde tilbagelænedede og se kristne befolkningsgrupper sidde

på et bjerg uden vand og mad, og at vi ikke vil se til, imedens irakere henrettes på stribe for at tilhøre den helt forkerte islamiske sekt. Men hvad andet end at se til, er det, at den vestlige verden ser sig nødsaget til overfor indbyggerne i Kobani, byen på grænsen imellem Tyrkiet og Syrien? Som det ses i videoklippen ovenfor fra France24, så har tyrkiske tanks i ugevis

»

French historian and international relations lecturer Pierre Conesa told FRANCE 24 that Turkey was applying double standards – allowing Islamist fighters to reach Syria through its borders to fight the troops of Bashar al-Assad in the past, but now blocking Kurdish fighters from taking part in the conflict.

“Turkey’s priority is to get rid of the Kurdish problem rather than the Islamic state organisation,” he said.

“Turkey in fact is allowing the central part of Syrian Kurdistan to be exterminated, and that area is precisely a stronghold for the Kurdish PKK.”

France24 8. oktober 2014

været opmarcherede 1½ kilometer fra Kobanis fortvivlede kamp (F24 2014) mod IS. Billederne af tanks, der bevidner en eksodus af kurdere fra Kobani og bevidstheden om en rest af gamle, syge og sårede,

der ikke kan flygte, er gået verden rundt. Men Tyrkiet har opretholdt ikke at sætte ’boots on the ground’ med mindre andre allierede også gør det. France24’s militære ekspert udtaler utvetydigt, at Tyrkiets første prioritet er at holde sig fri af et kurdisk nationalt problem. Det kurdiske selvstyre i Kobani styres af PKKs søsterorganisation PYD. PKK har i årevis udøvet militant modstand i Tyrkiet i kampen for rettigheder som mindretal. De sidste 30 års kamp mod Tyrkiet har kostet 30.000 menneskeliv (NYTimes 2014). Først kontrol over kurderne, så kontrol over IS. Det er den tyrkiske dagsorden. Spørgsmålet er, hvor klog den er, for den kurdiske indignation over den koldblodige strategi har ført til kraftige optøjer i Tyrkiet, hvor det kurdiske mindretal på 13-15 millioner protesterer over passiviteten, imedens deres folk er i overhængende fare for massakre. Som det ses i videoklippen, så har længere tid med tåregas og vandkanoner ikke dæmpet kurdisk vrede. Og den 14. oktober 2014 rapporterer Al Jazeera baseret på Reuter, at Tyrkiet er blevet militant men ikke mod IS. Tyrkiet har bombet et tilholdssted

for PKK i det sydøstlige Tyrkiet. Nu venter verden på en varslet udtalelse fra Abdullah Öcalan, den fængslede PKK-leder, som sikkert vil annoncere, at den tyrkisk-kurdiske fredsproces er bragt til ophør (NYTimes 2014).

Kurdere har set deres sprog forbudt og deres kultur underkendt i hele eksistensperioden for sekulært Tyrkiet og bemærkelsesværdigt nok, så er det især det sekulære PKK, som er blevet anstødssten. Tyrkiet ved muligvis bedre end så mange andre i koalitionen, hvad et kalifat er. Tyrkiet afskaffede Osmannerrigets sidste kalif i 1924 og overgik herefter til status som sekulær stat. Og den viden giver altså ikke kampen imod IS primat over kampen imod navnlig sekulære kurderne.

for IS end for kurderne. Er trusselsvurderingen for IS så alvorlig, at vi accepterer indirekte at hjælpe både Assad og det PKK, der står på verdens terrorlister? Kan det tænkes, at Vesten i hvert fald i spørgsmålet om PKK har været for enøjede? Se også afsnittet ”Not to blame oppression on the oppres-

Çavuşoğlu (F24 2014) lovligt at kunne tillade bevæbningen af kurdiske civile og at risikere deres liv ved at lade dem passere grænsen til Syrien for at deltage i guerillakrig. Han efterlyser en realistisk strategi, der effektivt kan sætte en stopper for IS, for luftangrebene ved Kobani

Spørgsmålet er om kampen om Kobani virkelig truer helt til Vesten? Tyrkiet, som er nærmeste nabo mener ikke, at Kobanis fald vil rykke væsentligt ved magtbalancen i området, og de gør af selv samme grund ikke noget. Så hvorfor har resten af Vesten i modsætning til Tyrkiet en trusselsvurdering, der tilsiger, at IS er en meget direkte akut trussel imod vore lande?

Trusselsvurderingen begrundes, at koalitionen bomber i Irak og Syrien for med luftstøtte at give irakiske militære enheder en chance for at slå IS tilbage. Det giver paradoksalt nok så også Bashar Al-Assad mere luft til at holde skansen, og han har til forskel fra Tyrkiet tydeligvis været mere bange

sed” på side 33 ff. Det var de fordrevne på bjerget og de andre muslimer, arabere som kurdere, og lidt jøder, der skulle reddes fra IS med støtte fra koalitionen, som efter forståelig tøven på grund af gidselaffæren nu også tæller Tyrkiet. Men Tyrkiet tøver altså endnu mere på trods af trusselsvurderingen. Og med hvilken begrundelse? Netop med henvisning til Geneve-konventionens bestemmelser afviser Tyrkiets udenrigsminister Mevlüt

har allerede vist sig ikke at løse problemet. Det er ondets rod, der skal adresseres, og udenrigsministeren sætter den 13. oktober 2014 navne på: det er de shiitiske regenter nærmere bestemt Maliki-styret i Irak, og Al-Assads styre i Syrien, der skal bringes til ophør. Maliki-regeringen er i disse dage udskiftet med en sekterisk mere inkluderende, men der er ingen international koalition, der har til formål for alvor at gribe ind i Syrien. Uden-

<http://www.vox.com/a/maps-explain-crIS-iraq> / RadionFree Europe
Kort over fordeling af sunnier og shiaer. De gule felter er shia-muslimske områder.

THE INTERVIEW - Iran will not join untrustworthy coalition against IS group - France 24.mp4

rigsministeren fastholder Tyrkiets dedikerede interesse i en fredsproces med det kurdiske samfund, men han afviser at gen-vurdere PKKs placering på verdens lister over

terroristorganisationer. Udenrigsministeren er parat til 'boots on the ground', hvis de allierede går med, men han ser ingen fremtid i at bekæmpe henholdsvis støtte snart den

ene oprørsgruppe snart den anden mere eller mindre radikaliserede. Vi har forholdt os til Hizbollah, Al Qaeda, der knopskød Islamisk Stat, og mange andre. Hvem bliver i morgens ikke-statslige gruppe, der skal enten støttes med våben og intervention eller bekæmpes fra luften? Det, den vestlige-arabiske koalition indtil nu har kunnet enes om, har ingen udsigt til succes, ifølge tyrkerne. En mærkelig belæring i betragtning af Tyrkiets egne interesser i at pleje relationer med IS.

Det er ikke civilisationerne, der er stødt sammen
En kort overgang så IS-koalitionens største sekteriske problem ud til at være, at krigerne i Islamisk Stat (kalifatet) er sunnier, der indenfor de politiske grænser af Irak skal bekæmpes af irakiske shiaer i den nationale hær, hvis den viser sig at kunne genetableres. I koalitionens sammenhæng vil det være sunni-muslimske arabiske stater, der sammen med Vesten skal bombe den sunni-muslimske islamiske stat IS, der krænker både irakisk og syrisk suveræniteten. Den situation så ud til at skabe et momentum

ikke kun for shia-mulismer hjemmehørende i Irak, men også for shia-muslimske interesser fra Iran. I hvert fald så har Iraks nye udenrigsminister Ibrahim al-Jaafari den 16. september 2014 F24 umiddelbart efter koalitionens topmøde i Paris udtalt, at Irak helst havde set, at Iran var inviteret med, da Iran spiller en væsentlig rolle i regionens sikkerhedspolitik og kampen imod IS. Den 31. august 2014 befriede irakiske shia-militære styrker den shiitiske by Amerli fra IS, ifølge Politiken. Andre kilder oplyser, at succesen både skyldes koalitionens luftangreb, peshmergaer og ikke mindst iransk hjælp til at få samlet stumperne af de irakiske shia-muslimske styrker.

Den situation er svær at håndtere for koalitionens, for vi har oplevet, at Iran ikke blev inviteret til konference i Paris om koalitionens dannelse, fordi det ville være 'inappropriate', sagde USAs Kerry. Fjendskabet imellem USA og Iran helt tilbage til CIAs medvirken i omstyrtingen af et gryende demokrati i 1953, der førte til 25 år med Shahan og efterfølgende præstestyre

og gidselaffæren på den amerikanske ambassade, er velkendt. Det er også konflikten omkring Irans atomudviklingsprogram. Men heller ikke Saudi-Arabien og Iran kan være i stue sammen, selvom de har den samme profet og samme hellige bog Koranen, som grundlag for både lovgivning og livsførelse. Som allerede fremført, så er det tyrkiske standpunkt, at det shiamuslimske styre i Irak udgør et fundamentalt problem for Mellemøsten - større end Islamisk Stat.

Fjendskaberne imellem sunnier og Shia er blevet tydelige, og de bærer deres del af ansvaret for Iraks opløsning. Det nye på den sektariske front er, at det er radikale IS-sunnimuslimer, der udgør truslen imod kurdiske sunni-muslimer og i det hele taget alle muslimer, der ikke bekender sig til det nye kalifatsteologiske opfattelse af islam. Der er i det hele taget ikke her tale om civilisationernes sammenstød, men om sekternes radikaliserede uoverensstemmelse.

Sekternes proxy-logik

Obamas tale til FN den 24. september 2014 udtaler klart, at Mellemøsten ikke hujmsøges af civilisationer-

nes sammenstød. Der er ingen vestlig koalition eller konspiration, der ønsker krig med islam. Der er en vestlig-arabisk koalition på 40 nationer, der er enige om at yde støtte til Irak og Syrien, således at disse 2 fejlslagne stater kan genvinde kontrollen over deres territorier i kampen mod Islamisk Stat. Iran tælles i september 2014 ikke med - Al Arabija News. Obama kan i FN's forsamling referere til koalitionen, der den 11. september 2014 gives fælles udtryk i et Jeddah-kommuniké underskrevet af USA og de arabiske partnere. Den udbygges med NATOs topmøde i Wales og topmødet i Paris den 15. september 2014. I FN-talen fulgte en skarp opfordring til muslimske lande om at tage det meget alvorligt, at dæmme op for også enkelte borgeres anvendelse af private formuer til at støtte terror-grupper. I november 2014 kan USAs State Department gøre koalitionen op til 60 medlemmer og de 3 store alliancer/samarbejder nemlig The Arab League, EU og NATO.

De 2 store muslimske lande Indonesien og Malaysia er ikke kommet på listen, selvom de ifølge kort og ud-

The Global Coalition to Degrade and Defeat ISIL, US State Dept. Nov. 11 2014

Albania	The Netherlands
Australia	New Zealand
Bahrain	Norway
Belgium	Oman
Bulgaria	Poland
Canada	Portugal
Croatia	Qatar
Cyprus	Republic of Korea
Czech Republic	Romania
Denmark	Saudi Arabia
Egypt	Serbia
Estonia	Singapore
Finland	Slovakia
France	Slovenia
Georgia	Somalia
Germany	Spain
Greece	Sweden
Hungary	Taiwan
Iceland	Turkey
Iraq	Ukraine
Ireland	United Arab Emirates
Italy	United Kingdom
Japan	United States
Jordan	
Kosovo	
Kuwait	
Latvia	
Lebanon	Arab League
Lithuania	European Union
Luxembourg	NATO
Macedonia	
Moldova	
Montenegro	
Morocco	

Jeddah Communiqué

Media Note

Office of the Spokesperson

Washington, DC

September 11, 2014

The following is the Jeddah Communiqué from the ministers representing states of the Gulf Cooperation Council, Egypt, Iraq, Jordan, Lebanon and the United States

Begin text:

The ministers representing states of the Gulf Cooperation Council, Egypt, Iraq, Jordan, Lebanon and the United States declared their shared commitment to stand united against the threat posed by all terrorism, including the so-called Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL), to the region and the world.

The participants hailed the formation of the new, inclusive Iraqi Government and expressed their support for the immediate steps it has pledged to take to advance the interests of all Iraq's citizens, regardless of religion, sect or ethnicity.

The participants resolved to strengthen their support for the new Iraqi Government in its efforts to unite all Iraqis in combatting ISIL and discussed a strategy to destroy ISIL wherever it is, including in both Iraq and Syria.

The participants confirmed their commitment to implement UN Security Council Resolution 2170, and noted the Arab League Resolution 7804 of September 7, 2014, as well as the discussion of ISIL at the NATO Summit in Wales. The Ministers affirmed their strong commitment to continue the effort to eliminate global terrorism.

The participating states agreed to do their share in the comprehensive fight against ISIL, including: stopping the flow of foreign fighters through neighboring

<http://www.state.gov/r/pa/prs/ps/2014/09/231496.htm>

talelser risikerer at udgøre en del af ambitionen for det nye kalifat. Verdens største demokrati Indien med en stor muslimsk befolkningsgrupper, der er kendt for sammenstød med hinduer, er ikke med. Pakistan, som i årevis på hjemmebane har kæmpet med Al Qaeda, der er moderorganisation til IS, har ikke meldt sig i koalitionen rækker.

Rwanda, Chad og Nigeria alle med muslimske befolkningsgrupper - sidstnævnte 2 med store

sunni-muslimske samfund - udtrykker støtte til international bekæmpelse af IS og Chad henviser til selv at være aktiv i bekæmpelse af terrorisme i Mali. Ingen latinamerikanske lande er med, men i sikkerhedsrådet den 19. september 2014 udtrykker Argentina, at ISIL er en international trussel, og Chile tilslutter sig med krav om, at ethvert kollektivt angreb på IS skal vedtages i FN.

De 2 super-magter Kina og Rusland er heller ikke med.

På møde i sikkerhedsrådet den 19. september 2014 udtrykker begge støtte til Irak og afstandtagen til IS og terrorisme. Rusland er de facto støtte til koalitions opgave, fordi Rusland under hele borgerkrigen i Syrien har støttet Al-Assad regimet, der kæmper imod IS. Men Rusland er ligesom Tyrkiet imod ad hoc støtte til ikke-statslige grupper: 'ISIL had arisen in Syria where terrorists were being supplied by some of those who wanted to defeat that group.'

På trods af sin centrale regionale rolle i Mellemøsten og sine udtalte synspunkter om regionens og muslimernes egne forpligtelser til at håndtere det problem, at 'muslimer kæmper imod muslimer', så er Iran ikke med.

Iran bidrager sammen med andre muslimske lande til det kategoriske standpunkt, at IS-kalifatet intet har at gøre med islam, og at det ikke er en stat. Dette er selvsagt en vigtig afklaring i forbindelse med Sikkerhedsrådets møde om regionens sekteriske sikkerhedsproblemer.

Iran støtter bekæmpelse af IS med regionalt lederskab: 'A regional problem required a remedy that originated within the region... Consistency was vital, and all central authorities, including the Syrian Government, needed support.' Regionalt lederskab for Iran indebærer støtte til det syriske regime på trods af dets forbrydelser imod sit eget folk.

Regionalt lederskab set fra Bahrain tegner et andet billede: 'Maintaining that fighting terrorism was a regional responsibility, he said that a holistic

approach against it should apply to Hezbollah and other groups.' Libanesisk Hizbollah kæmper imod IS, men det er for at redde shiitiske Al-Assad. Ifølge "The Washington Institute" på side 23 så er Saudi Hizbollah i marts 2014 kommet på terrorist-listen i Saudi-Arabien, og det er ikke fordi Hizbollah-grupperne bekæmper IS i regionen - se også "Skudde- ne i Saudi" på side 42. De kæmper for shia-muslimske interesser. Saudi-Arabiens 2 millioner shia-muslimer bebor kongedømmets område med de væsentligste olieforekomster. 80% af befolkningen i Bahrain er shia-muslimer, som Saudi-Arabien siden Det arabiske Forår har hjulpet Bahrains konge militært med at holde i ro. Bahrain åbner her for den alvorlige konflikt i regionen med Iran, og mere end antydning anklages Iran for netop gennem Hizbollah-grupperne i forskellige sunni-muslimske lande at bidrage til at destabilisere disse landes anerkendte regeringer.

Samtidigt med sit diplomatisk udtrykte angreb på aktive shia-muslimske militante grupper så indbyder Bahrain, allerede her 5 dage

»

Jordan

Stressing his country's efforts towards tolerance, he emphasized that "Islam is innocent of these heinous crimes being committed today".'

»

Bahrain

"The countries of the region must lead in the fight against terrorism among us," he said, urging Islamic leaders and scholars to continue to speak out and discredit the group's Muslim claims.

»

Oman

said his country condemned all terrorism in the region and deplored the crimes of what he called the "Non-Islamic State".

»

Emiraterne

As an Arab and a Muslim, he absolutely rejected calling the armed group the "Islamic State", and he

urged others to join him in condemning the group and the violation of what was dear to all Muslims. ISIL was nothing more than a criminal gang.

»

Iran

Iran, agreed that ISIL was neither Islamic nor a State.

»

Saudi-Arabien

Sectarianism, as well as repression and oppression, created fertile ground for terrorism, with ISIL being a prime example in that regard.

Its crimes had nothing to do with Islam.

Islamic teachers were also condemning ISIL's teachings, calling their actions "crimes".

Security Council, SC/11571, 7271st Meeting (PM), September 19, 2014

The Spread of the Caliphate The Islamic State (Part 1).mp4

»

It has nothing to do with Islam

Egypt's Mufti adviser: Islamic State's terror has nothing to do with Islam, Jihad Watch, august 29, 2014

'ISIS is enemy No. 1 of Islam,' says Saudi grand mufti, Al Arabija, August 19, 2014

Erdoğan: ISIL has nothing to do with Islam, FP august 27, 2014

Barack Obama has made it clear: "ISIL speaks for no religion. Their victims are overwhelmingly Muslim, and no faith teaches people to massacre innocents." White House statement 20. august 2014

David Cameron intoned: "this is not the "War on Terror", nor is it a war of religions. It is a struggle for decency, tolerance and moderation in our modern world. It is a battle against a poisonous ideology that is condemned by all faiths and by all faith leaders, whether Christian, Jewish or Muslim.

Of course there is conflict between Shias and Sunnis, but that is the wrong way to see what is really happening. What we are witnessing is actually a battle between Islam on the one hand and extremists who want to abuse Islam on the other. These extremists, often funded by fanatics living far away from the battlefields, pervert the Islamic faith as a way of justifying their warped and barbaric ideology. David Cameron i The Telegraph, 16. august.2014

før Obamas tale ved FNs åbning, til en konference om finansiering af terrorisme og dens bekæmpelse - det problem der adresserer den sunni-muslimske side i regionens overordnede konflikt. Bahrain taler om den økonomiske involvering, som også Rusland kritiserer i Sikkerhedsrådet i september 2014.

En måned efter FN-talen, nærmere bestemt den 29. oktober 2014, udtaler Iran sig igennem Alaeddin Boroujerdi, Chairman of Iran's National Security and Foreign Policy Parliamentary Committee. Se videoklip ovenfor fra F24. Han tager afstand fra Jeddah-kommunikations konstruktion baseret på mandat fra The Golf Cooperation Council

GCC (Saudi-Arabien, Kuwait, Bahrain, Qatar, De forenede Emirater, Oman), Egypten, Irak, Jordan, Libanon og USA. Ifølge Iran så kan deklARATIONENS nationer ikke løse problemet med Islamisk Stat af den simple grund, at de selv samme stater har stået for både politisk og økonomisk støtte, der har muliggjort kalifatets opståen. Skal man lægge Irak og iranske udtalelser til grund, så må man tro, at de 2 shiamuslimske dominerede stater vil være at finde i en fælles forståelse om sekterisk sikkerhed i regionen. Der vil fra i hvert fald Irans side være støtte til Bashar Al-Assads shiitiske regime, ligesom Iran næppe vil opgive sin regionale indflydelse igennem relationen til

Hizbollah i Libanon, Saudi-Arabien og andre steder. Det er også velkendt, at den shiitiske majoritet på 80% af befolkningen i Bahrain støttes af Iran, imedens Bahraíns sunni-muslimske konge, som nævnt, fik militær støtte af Saudi-Arabien under Det arabiske Forår til at slå de shiitiske protester på Pearl-pladsen ned. Kuwait med en fordeling på 60/40% sunni/shia er ligeledes følsom overfor iransk forsøg på regional indflydelse.

Tyrkiet støttet af Saudi-Arabien og Golf-stater, der er sunni-muslimsk styrede, ønsker det iransk støttede shiitiske styre under Bashar Al-Assad bragt til ophør. Tyrkiet ser sikkert fremdeles med

skepsis på Baghdad-regeringen, og dens opgave med en inkluderende politik vis-à-vis de irakiske sunnier. Det tyrkiske udgangspunkt i proxy-logikken forklarer, at Tyrkiet har haft interesse i at tillade IS-krigere (The Guardian 23. aug. 2014) adgang over tyrkisk territorium som personer, der har ønsket at indgå i den sekteriske krig under ISs komman-

By Scott Lucas
October 5, 2014 08:47 **UPDATED**

Story Highlights

- Rouhani Urges Qatari Emir to oppose US interventions
- Iranian President trying to sway Gulf States over Syrian conflict
- "The region is going through a difficult stage"

Related Articles

- Iraq Daily, Nov 2: Another Mass Killing by Islamic State in Anbar Province in West?

LATEST: Journalist Ahmadi Amoui Completes 5-Year Sentence

Linking his promotion of Iranian leadership of any regional campaign against "terrorism" with his engagement of Gulf States, President Rouhani has spoken with the Emir of Qatar.

Rouhani **told Sheikh Tamim bin Hamad Al Thani on Saturday**, "All of us should make continuous efforts to prevent bloodshed among Muslims, particularly during the blessed days and the Sacred Islamic Months. The region is going through a difficult stage."

The Iranian regime is trying to counter US intervention against the Islamic State in Iraq and Syria — as it bolsters the the Syrian regime of President Assad — with the insistence that only regional states should be involved in the effort.

Qatar is seen as a key bridge to other Gulf States, notably Saudi Arabia, in that effort. Rouhani also spoke with the Emir in July, and the Foreign Ministry has pursued consultations with Doha.

Rouhani pressed the case against the US intervention on Saturday, implicitly backing the Assad regime's demands that it be consulted and that Washington and its allies should end support of insurgents: "Fighting terrorism should not undermine the national sovereignty of other countries, saying that any military action against any country without coordination with the government of that nation will increase instability."

Qatar has been a leading backer of the Syrian insurgency since the escalation of the conflict in 2011.

And the Qatari reaction? Iranian State media **gives little indication**: "The Emir, for his part, urged vigilance to solve very serious problems in the region."

Oil minister submits Rouhani's written message to Qatari emir

Visiting Iranian Oil Minister Bijan Namdar Zangeneh, in a meeting in Doha on Monday with Emir of Qatar Sheikh Tamim bin Hamad Al Thani, presented him a written message by President Hassan Rouhani.

In his message, Rouhani has reportedly called for enhanced cooperation between Tehran and Doha, particularly in energy sector with an aim of creating stability on the global oil market. In the meantime, the Emir of Qatar thanked President Rouhani for his message. Referring to Iran's influential status in the region, the Emir voiced Qatar's readiness to boost cooperation with Iran in all areas, particularly investments in energy sector.

do, og som transportvej for våben og forsyninger. For Tyrkiet havde gerne set, at Islamisk Stat kunne gøre

sit til at vælte det syriske Assad-regime, der er støttet af Iran. Den interesse deler Tyrkiet med Qatar.

”
All of us should make continuous efforts to prevent bloodshed among Muslims

Fighting terrorism should not undermine the national sovereignty of other countries

Iran Daily Oct. 5, 2014

Skal man tro de iranske medier, så er Iran klar over, at Qatar ikke deler opfattelse med Iran i spørgsmålet om Syrien. Qatar har ifølge Iran Daily siden borgerkrigen begyndte i 2011 støttet oprørerne. I linket til CNN, hvor Qatars netop indsatte emir på 33 år, Emir of Qatar, Sheikh Tamim bin Hamad Al-Thani, giver sit første interview afviser emiren alle anklager om

Rouhani and Abdullah. (photo credit:REUTERS)

Jerusalem Post, 10. oktober 2014

at stå bag finansieringen af terrorister i regionen. Han afviser ikke at have sympatier i Egypten, Libyen og Syrien men han accepterer ikke CNNs præmis, om at de er terrorister bare fordi de er islamiske. Qatar er en speciel brik i Mellemøstens mosaik af sekteriske og familiære interesser. Emirens mor er iraner, men emir-familien er sunnier af samme meget konservative type, som den der findes i Saudi-Arabien. Qatar er progressivt indenfor undervisningssektoren og har tiltrukket flere internationale universiteter til det lille emirat. De har åbnet TV-stationen Al Jazeera, der har været på kant med

USA om for eksempel dækningen af Al Qaeda, men som også blev berømt for sin dækning af Det arabiske Forår. Qatar har støttet Det arabiske Forår i Egypten, Libyen og Syrien, ligesom Qatar har ydet stor hjælp til Palæstina. Qatar huser et stort antal tilhængere af the Muslim Brotherhood, der har måttet flygte især fra Egypten efter at præsident Morsi blev væltet af general Sisi. Det udfordrer regionens sunni-muslimske limninger, i betragtning af at Saudi-Arabien i marts 2014 optog broderskabet på kongedømmets terroristliste - se "The Washington Institute" på side 23. Qatars aktivistiske rolle i

storpolitik, langt ud over det landets størrelse synes at kunne berettige, har skaffet det stor opmærksomhed også fra Iran. Den 5. oktober 2014 appellerer Rouhani til emiren. Den 10. november 2014 kan Iran Daily oplyse, at Rouhani har sendt notat til emiren, som efter sigende vil samarbejde om alle emner og især energisektoren, 'fordi Iran er så indflydelsesrig i regionen'. Emiren betoner til CNN, at Qatar ser sig selv som 'mediator' i området. Vingefanget skal være bredt, hvis Qatar skal kunne nå fra Iran til Saudi-Arabien, som Qatar er partner med i GCC The Gulf Cooperation Council, og som ved Jeddah-kommunikatet har erklæret sig som partner med USA i koalitionen til nedkæmpelse af IS-kalifatet. I interview med CNN siger emiren, at 'We've been saying that from day one, that if we don't stop the bloodshed in Syria and we don't stop Bashar committing genocide on his own people, this is where we're going to reach... If we think that we're doing that - this regime especially, doing what he is doing - then terrorist movements will come back again.' Man må tro, at Iran støtter Bashar,

fordi han holder en shiitisk bastion og ikke for hans gode humanistiske manerer. Ifølge Qatar så er Iran med den politik en del af problemet med terrorisme i regionen. Qatars allierede Saudi-Arabien ønsker på samme måde Iran ud af ikke kun Syrien, men også Yemen, Irak og alle andre shiitiske interesseområder - sikkert mest af alt Saudi-Arabiens eget. Efter forsonlige toner i august og september, så genfremsetter Saudi-Arabien den 13. oktober 2014 krav om Irans tilbagetrækning fra alle andre landes territorier. Irans 'deputy foreign minister Abdollahian' udtaler til gengæld, at "If Riyadh removed their military presence from Bahrain, there would be a political solution, the repression of people would stop, and a national dialogue would be realized."

Det er selvfølgelig hos både Iran og deltagerne i koalitionen, at de hver især og tilsammen hjælper Irak og Syrien i kampen mod terrorisme - men de hjælper altså hver sin sekteriske front. Der ser ud til at være verbal enighed om at respektere hinandens politiske suverænitæt, men realiteternes verden

»
Speaking to Al Jazeera, Reza Marashi from the National Iranian American Council said that the Islamic State group is "making for strange bedfellows".

"The current government in Iraq, the Kurds, the US, Europe, Iran, are all finding common cause and stability because the Islamic State group presents a threat to each of these respective actors.

"In the past Iraq was an area where all of these countries were fighting each other, overtly or covertly. It is very noteworthy that Arab and Western governments are not complaining about Iran being involved as they have the same goal."

Al Jazeera 22. august 2014

vidner om omfattende organiserede anstrengelser for at skabe organisationer og militser, der netop kan destabilisere lande i regionen med sekteriske muslimske opfattelser, som andre måtte være imod. Alligevel er der, hvad man må kunne betegne som regional koncert, der igen og igen afspiller strofen om det Islamiske Kalifat, som den alt overskyggende fælles fjende. I august 2014 i et lidt ejendommeligt sprogbug for det puritanske Iran, så bemestrer Islamisk Stat the 'making for strange bedfellows'. I august og september er Iran på frierfodder, selv overfor USA, som Iran ellers har kaldt for

»
it was not written in stone that Iranian-US relations always had to be driven by conflict'

France24, September 27, 2014

'den store Satan'. Rouhani er åbenbart tilfreds med budskabet i Obamas tale i FN, hvor han opfordrer Golfstaterne til at forhindre sine statsborgere i privat at støtte terroristbevægelser i regionen. For et par dage

FUNDING ISIS

The Islamic State of Iraq and al-Sham (ISIS) is the world's best-funded terrorist group and is richer than some small countries. How does ISIS, now controlling territory in Syria and Iraq, fill its coffers?

\$ Independently Wealthy
Unlike other groups, which rely on state sponsors, major donors, or abuse of charity, ISIS is financially independent due to its successful criminal enterprise.

\$ An Illegal "Inheritance"
Then known as al-Qaeda in Iraq (AQI), the group brought in some \$70 million a year through criminal activities—and was so flush that central al-Qaeda asked the group for money in 2005.

\$ Growing the Business
ISIS continues to engage in activities such as smuggling, extortion, and crime. Not being tied to major donors has helped the group evade counterterrorism finance measures.

\$ Private Gulf Donations
Private contributions to ISIS—as well as to other groups operating in Syria, such as al-Qaeda affiliate Jabhat al-Nusra—are a concern for U.S. policymakers. Wealthy citizens and others in the Persian Gulf countries have funneled hundreds of millions into the conflict.

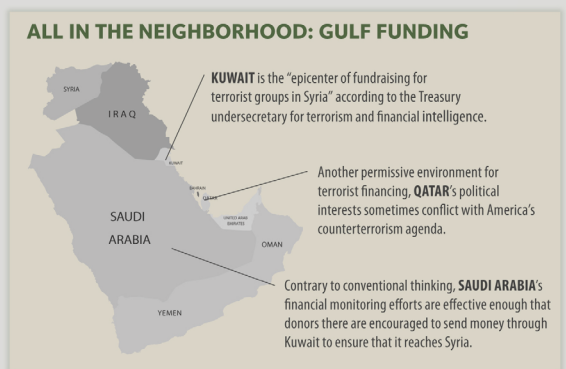
\$ U.S. Response
Washington can tighten counter-terrorism financing cooperation with Saudi Arabia and other Gulf states, but significantly undermining ISIS's financial base would now require rolling back its access to local Syrian and Iraqi income sources.

ENTERPRISING CRIMINALS

- » **Extortion**
ISIS levies around \$8 million per month in "taxes" on local businesses
- » **Kidnapping**
- » **Robberies**
The seizure of Mosul's central bank netted tens of millions of dollars
- » **Counterfeiting**
- » **Smuggling**
Oil, weapons, and antiquities
- » **Racketeering**

- Sources**
- » Declaring an Islamic State, Running a Criminal Enterprise
  - » Qatar and ISIS Funding: The U.S. Approach
  - » Saudi Funding of ISIS
  - » The Terrorist Funding Disconnect with Qatar and Kuwait

Stay Ahead of Events in Iraq
WashingtonInstitute.org
@washinstitute

efter udtaler Rouhani til pressen, at det anspændte iransk-amerikanske forhold "One day this will change."

Sekternes proxy-krig ser for alvor ud til at have skabt et sekterisk monster i form af kalifatet Islamisk Stat, som Iran åbenbart vil strække sig meget langt for at imødegå. Så langt at Iran prøver at imødekomme både den store Satan USA og de arabiske sunni-muslimsk styrede stater, som efter Irans opfattelse har skabt uhyret. I sit udgangspunkt skulle krigerne i kalifatet utvivlsomt have varetaget sunni-muslimske interesser i Irak og i forbindelse med Syriens genskabelse som majoritet afspejlet i styret. Hvis hypotesen holder, så må strategien siges at være løbet løbsk. Det sekteriske monster har vist sig ikke at skåne sit eget skabende udgangspunkt.

Årsag eller løsning
Som allerede fremhævet, så er det iranernes standpunkt, at centrale undertegnere af Jed-dah-kommuniket mere er årsagen til ISs opståen, end de vil være løsningen. The Washington Institute for Near East Policy bringer

den 12. september 2014 en såkaldt info-grafik, der giver oversigt over, hvorledes IS har kunnet opstå og få prædikat af at være verdens stærkest finansierede terrorist-organisation. Det ser ud til, at Washington Institute er enige med Iran i, at i hvert fald 3 væsentlige koalitions-partnere nemlig Kuwait, Qatar og Saudi-Arabien har spillet en væsentlig rolle i finansieringen af det, der er blevet til Islamisk Stat - det imod sine egne støtter, fordi man troede, at overtagelse af oliefelter, plyndring af banker i erobrede områder og mafia-lignende beskatning af almindelige borgere og deres forretninger er ligeså lukrativt som mæcener. Det ser ud til at være enkeltpersoner og ikke regeringer dvs. konger og emirer, der har sendt den økonomiske støtte til IS, men det er tydeligvis konger, emirer og deres rådgivere, der har haft interesse i de magtpolitiske resultater af den økonomiske spenderen. Qatar og Saudi-Arabien har som Tyrkiet haft interesse i IS - for en tid. IS har medvirket til at presse Al-Assads shiamuslimske regime i knæ, og til at skubbe den shiamuslimske Maliki

» *At present there is no credible evidence that the Saudi government is financially supporting IS.*

Riyadh views the group as a terrorist organization that poses a direct threat to the Kingdom's security.

The Interior Ministry formally designated IS as a terrorist entity in March, along with Jabhat al-Nusra, The Muslim Brotherhood, Yemen's Houthi Rebels and Saudi Hezbollah. The designation outlawed various forms of support to the group by residents of the Kingdom.

The Washington Institute

fra taburetten i Baghdad. Men IS er uberegnelig og ønsker at udstrække loyaliteten til sin kalif, Abu Bakr Al-Baghdadi, til hele Mellemøsten på tværs af alle nuværende politiske grænser. Der er opstået en sekterisk logik, hvor et ultrakonservativt fundamentalistisk islamisk samfund er blevet for konservativt og selv de mest loyale vogtere af profetens bud til sin ef-

Saudi-IS-caliphate 2014 social media.jpg

tertid. De arabiske tegnere af Jeddah-kommunikeet undsiger IS på trods af deres fælles sunni-muslimske grundlag. Iran undsiger IS som ikke-muslimsk.

Qatar har det særlige sekulære problem, at urolighederne i regionen gerne skal være blæst over, før emiratet i 2022 skal være vært for fodbold World Cup. Borgerkrigen i Syrien raser nu på 4. år, og Irak har været under opløsning siden 2003. 7 år er kort tid i Mellemøsten.

Kalifatet har intet at gøre med islam - men med territorier så?

Kortet indsat ovenfor af kalifatets ambition, hentet fra de sociale medier, er omfattende. Der findes udtalelser på kalifatets vegne, der udtrykker endda global ambition, men almindeligvis omtales kalifatet territorielt i sammenhæng med Irak og Levanten. På trods af den betydelige ambition, så er det ikke civilisationerne det rabiate kalifat støder sammen med i sin fremfærd. Det er i første omgang de sekulære politiske grænser

i Mellemøsten og måske Asien. Indenfor disse grænser bliver det herefter sekterne fra den selysamme civilisation, der fører proxy-krige mod hinanden. Det er derfor et stort spørgsmål, hvordan konkrete sikkerhedsvurderinger for regionen vil falde ud, afhængigt af hvem der udarbejder dem. I Mellemøsten som helhed er shiaer, hvad man måske kunne kalde muslimsk mindretal. Men i sub-regionen Irak-Iran-(Syrien) har shiaer majoritet. Der kan derfor blive forskel på, hvordan sub-regionen og andre dele af den

mellemøstlige region vil betragte truslen fra Islamisk Stat.

For Irak, Syrien og Iran vil det hyper-aggressive Islamiske kalifat allerede fordi det er sunni-muslimsk ekstremisme være at betragte som en cancer-tumor på deres territorier. Skal man tro Irans egen udtalelse, så vil de se meget inkluderende på valget af sengekammerater for at skaffe allierede i den fælles kamp; men hvor inkluderende vil deres shiitiske religiøse udgangspunkt trods alt kunne tillade dem at være? Vil Iran overfor koalitionen nærmest indtage en position, der ligner Tyrkiets, fra hvem kalifatets krigere får et vist råderum for at skade en proxy-fjende nemlig Syriens Assad? Iran vil næppe lægge koalitionen hindringer i vejen, så længe den tjener det formål at hjælpe shiaer i Irak med at få kontrol over eget territorium igen. Og Iran vil bekæmpe Islamisk Stat, hvis kalifatets krigere nærmer sig den iranske grænse fra den irakiske side - efter konsultationer med Irak naturligvis. Vi kan så spekulere på, hvad Irans sikkerhedsafstand vil være. Hvad vil den for eksempel være i forhold

til den sikkerhedsafstand, som 60-nationers-koalitionen har anlagt i deres trusselsvurderinger?

Territorial risiko for Tyrkiet

Tyrkiet har ikke vundet troværdighed med sin fortælling om de kurdiske flygtninge fra Syrien og peshmergaer fra kurdisk Irak, der med Geneve-konventionen i hånden skal beskyttes, imod som civile guerillaer at gå i krig. For derfor bliver de standset ved den tyrkiske grænse! Geneve-konventionerne forklarer jo heller ikke, hvorfor Tyrkiet har vanskeliggjort nødhjælpsarbejdernes adgang til at hente og behandle sårede i Kobani. Tyrkiets bortforklaringer af den ret frie trafik over de tyrkiske grænser, som IS siges at have haft, har heller ikke rigtig slået rod. Tyrkiet har, på trods af hvad de ellers hævder som deres politik, givet elastik til en terrorgruppe for at ramme Assad. Elastikken er nu smækket tilbage på Tyrkiet, fordi terrorgruppen vendte sig imod kurderne, der, selv uden at være en stat, har vist sig at kunne etablere en nogenlunde effektiv hærenhed. Opløsningen af Irak ser ud til at have skabt momentum for kurderne,

der faktisk har haft held til at etablere en statslignende autonomi i kurdisk Irak oven i købet i et olieagtigt område. Senest har de også haft held til at etablere sig i Syrien oven i købet i et olieagtigt område. Til forskel fra kalifatet, så udvikler kurderne ikke deres samfundsprojekt ved at skabe fjendebilleder af anderledes tænkende, som de kan bekriige. Kurderne forsvare sig, når de bliver angrebet af kalifatet, men ellers så bruger de deres ressourcer til at udvikle en bæredygtig sociologisk model, der demokratisk kan rumme både sunni-muslimske peshmergaer og sekulære kurdere fra PKK/PYD. I hvert fald slås de side om side i kurdiske områder i Syrien som for eksempel Kobani.

Der er en ikke aggressiv logik i det kurderne foretager sig. Det kurdiske samfund vil gerne have selvstændighed, og det er Tyrkiets problem, for hvad vil kravene udsprunget af situationens momentum blive til Tyrkiet, bortset fra protester imod dette at til-lade et folkemord i Kobani? PEN International har til FN og mange stedlige regeringer bevidnet, at Tyrkiet retsforfølger og dømmer

disse dage, bliver forskellen mindre imellem kortet, som for eksempel det indsat på bloggen her, og faktiske besiddelser de forskellige grupper allerede har kæmpet sig til.

NATO-risikoen Danmark deler musketered

skribenter, der ikke vil fornægte det tyrkiske folkemord på armeniere i 1. W. W. Det er gået ud over mange kurdiske skribenter. Kan et folkemord i Kobani nu blive emnet for en ny slags national fornærmelse, som i tiden fremover skal censureres i Tyrkiet?

Tyrkiets risiko, alt som kurdiske enklaver i Irak og Syrien måtte få fodfæste som autonome samfundsbildninger, er selvsagt, at det kurdiske tyrkiske mindretal ikke længere vil nøjes med selvstyre. Tyrkerne kan komme til at afstå et betydeligt område, hvis kurdere lykkes med at kræve selvstændighed for en nation, der befolker en stat på tværs af Syrien, Tyrkiet og Irak. På nettet findes der hypotetiske kort, der fordeler territorier imellem alawitter, sunnier, shiaer og kurdere. Som situationen udvikler sig i

med Tyrkiet i NATO. Det er ikke nogen lille ting, da Tyrkiet er alliancens næststørste militærmagt. Den 14. oktober hører vi så, at Tyrkiet, der ikke har villet gribe ind til fordel for indbyggerne i Kobani, og som har nægtet kurdiske peshmergaer at krydse den tyrkiske grænse til Syrien 1½ km fra Kobani, til gengæld har bombet kurdere indenfor egne grænser. Det er efter Tyrkisk opfattelse nødvendigt, på grund af den indre uro landet har oplevet som følge af kurderes protester over

negligeringen af det, der ifølge FN's vurdering godt kunne ligne konturerne af et folkemord.

Skal Danmark og NATO-landene være glade for Tyrkiets tøven med at få åbnet en direkte krigsfront til Islamisk Stat? Det skal vi måske, for vi véd fra Stoltenberg, at NATO står ved musketereden, hvis IS krænker Tyrkiet - og så er vi i krig med 'boots on the ground' på syrisk territorium.

Skal vi som humanister være glade for Tyrkiets tøven, som giver Nato mulighed for også at tøve med det med 'boots on the ground'? Det er svært at se noget som helst glædeligt ved de daglige rapporter fra Kobani, som ifølge FN den 12. oktober er i overhængende fare for at blive Mellemøstens Srebrenica, hvor Serbere udslættede 8000 muslimer. Hvem er det, vi er og kan blive partnere med i Mellemøsten? Et vigtigt spørgsmål i den region, hvor den sociale utilfredshed eller bevidsthed, der først fandt sit mestendels fredelige folkelige udtryk i Det arabiske Forår, dag for dag mister sit moderate folkelige udgangspunkt til fordel

“
Let me say very respectfully to our allies the Turks that we understand fully the fundamentals of their opposition, and ours, to any kind of terrorist group, and particularly, obviously, the challenges they face with respect to the P. K. K.,” Mr. Kerry said. “But we have undertaken a coalition effort to degrade and destroy ISIL, and ISIL is presenting itself in major numbers in this place called Kobani.”

New York times 20. oktober 2014

for radikaliseret sektærisk vold og en udbredt tendens til at handle og argumentere med gennemskuelige dobbelte standarder.

Tyrkiet kan inden for de politiske staters logik blive den partner, der kan udløse en krigssituation med 'boots on the ground'. Proxy-staterne kalifatet og det kurdiske samfund ser imidlertid også ud til at kunne aftvinge os reaktioner, fordi det er umådelig svært at være tilskuer til folkemord (Washington

Post 10. oktober 2014) og etnisk udrensning, uanset om uhyrlighederne udføres af en anerkendt politisk stat eller et sygt kalifat. Krænkelser af kurdiske interesser, selvom de slet ikke er beskyttede af nogen som helst statslig suverænitet, kan blive den vestlige verdens meget nærværende problem, fordi de humanitære overgreb bliver for overvældende.

Det er nok en overdrivelse at fremmane proxy-staternes krigsførende kapacitet som værende en sikkerhedstrussel, der let vil kunne udstrækkes helt til vores del af verden. Men det er næppe en overdrivelse, at tage det alvorligt, at humanitær katastrofe og truende folkemord kan tvinge vores del af verden ind i krigssituationer, hvis årsag til krig, vi hverken har lod eller del i. Det ser ud til at være, hvad der er sket for USA i spørgsmålet om Kobani. FN's advarsel om mulighederne for folkemord er ikke til at misforstå, og USA og Tyrkiet, der som sagt er de 2 største militærmagter i NATO, er kommet til en forståelse, om at Tyrkiet ikke længere kan blokere for hjælp til sekulære kurdere i Kobani. Den 20.

oktober 2014 kastede USA ammunition og medicin ned til kurderne. New York Times bringer videoklip af Tyrkiets udenrigsminister Mevlüt Çavuşoğlu, der nu ikke længere mener, at Geneve-konventionerne er hindrende, for at Tyrkiet kan lade peshmergaer fra kurdisk Irak krydse over tyrkisk grænse for at komme Kobani til undsætning. De 2 NATO-partnere ser begge i øjnene, at hjælp til Kobani ændrer principielt på spillereglerne omkring håndtering af det internationale samfunds lister over terrororganisationer. Ingen benægter, at kurderne i Kobani hører til PKK-fløjen. Ingen benægter, at PKK er på listen som terror-organisation. Ingen har glemt, at Tyrkiet lige har bombet PKK-områder i det syd-østlige Tyrkiet. Men John Kerry siger på vegne af koalitionen imod IS, at det må veje tungere, at de sekulære kurdere er vigtige i kampen imod det frygtede kalifat. Ifølge New York Times fastholdt Erdogan så sent som den 19. oktober 2014 Tyrkiets position om ikke at støtte kurdisk PKK. Presset på Tyrkiet har imidlertid været betydeligt, for den 20. oktober 2014 bekræfter udenrigsministeren allige-

”
There is no difference between the Kurdistan Workers' Party, or PKK, and the Islamic State of Iraq and the Levant. Both are terrorists,” Turkish President Recep Tayyip Erdogan said on Friday.

Anadolu Agency 7. november 2014

vel, at tyrkisk grænse kan krydses af både kurdiske guerilla-krigere og materiel. Figenbladet blev, at Tyrkiet giver indrømmelsen til peshmergaer fra Irak, som

udenrigsministeren refererer til som brødre, uden i hvert fald verbalt derved at ændre indstilling til PKK-kurdere, der altså ikke er brødre. Man må tro, at det er det sunni-muslimske tilhørsforhold, der afgør spørgsmålet om broderskab. Indrømmelsen gavner dog unægteligt kurdisk PKK. Dele af kurdisk PKK har dømt kollaps til fredsprocessen med Tyrkiet på grund af Kobani og på grund af bombningerne, og det var ventet, at Öcalan, der afsoner en livstidsdom, ville bekræfte dette. Det har Öcalan imidlertid ikke gjort. Ifølge TürkaFile den 17. oktober 2014 har PKK-lederen tværtimod brugt momentum skabt af Kobani-tragedien til at sikre sig tilsagn fra den tyrkiske regering og præsidenten selv, om at han vil blive accepteret som ledende forhandler i fredsprocessen fremover imellem kurdere

og tyrkere. Det vil give adgang til mediernes. Der er ikke i samme forbindelse ligefrem talt om ændre på Öcalans fængselsdom. Erdogan føler sig muligvis presset for langt både den 17. og den 20. oktober, for den 7. november reiterer han, som det ses her, den tyrkiske uforsonlighed.

Diplomatisk realpolitik
 Kobani med sin forankring i PKK fløjen er blevet en diplomatisk udfordring imellem Tyrkiet og USA. Men imellem NATOs 2 største militærmagter må hensynet til Tyrkiets opposition imod PKK på listen over terroristorganisationer vige for krigens logik - 'most respectfully so,' siger John Kerry. PKK er nemlig på hold med 60-nationers-koalitionen, der er enedes om at bekæmpe IS. Talsmænd for The Syrian National Council SNC spørger nu igen og igen, om den realpolitiske betragtning vil blive udstrakt også til Bashar Al-Assad, for hvem IS også er det for tiden værende største problem og dermed mål for krig på koalitionen front. I kronologisk sammenhæng hermed bliver Danmarks diplomatiske mellemvæ-

”
Når vi ikke tager mere alvorlige diplomatiske skridt, er det selvfølgelig, fordi vi er stærkt afhængige af at have et godt samarbejde med Tyrkiet og omvendt, både i forhold til at bekæmpe foreign fighters og danske krigere, og fordi Tyrkiet har været meget hjælpsom med at få danske gidsler ud af Syrien.
 Og vi kan jo desværre ikke udelukke, at vi kan komme til at stå i samme situation igen. Derfor er der mange interesser på spil, og derfor skal vi selvfølgelig også sørge for, at de skridt, vi tager, har de rigtige proportioner.«

Information 11. november 2014 efter Berlingske Tidende

rende med Tyrkiet mærkeligt nok offer for Kerrys medicin netop medicineret af Tyrkiet. Danmarks interesse i som retsstat at forfølge en jihadist, der måske har ansvar for mordforsøg på Lars Hedegaard, kommer nemlig til at vige for krigslogiske hensyn, som Tyrkiet, der igennem en tid har samarbejdet med IS, ser sig nødsaget til at tage. Spekulationen går nu på, hvorvidt den dansk-palæstinensiske ekstremist er løsladt af Tyrkiet i en handel med IS om løsladelse af de 49 gidsler fra det tyrkiske diplomatiske korps. Den spekulation afløses af angreb fra en tyrkisk domstol på dansk politi for at have afleveret et oppustet udleveringsskrift. Ifølge Informations leder den 11. november 2014 så er det Jihad-industriens logik, vi er vidne til: ' Efter at statsministeren lige som justitsministeren skruede sig op i det skingre felt, konstaterer Lidegaard udiplomatisk de faktiske forhold i jihad-industrien: At det stedse mere sinistre og totalitære Tyrkiets militære samarbejde med Islamisk Stat (som Danmark er i krig med!), eksempelvis skildret af frafaldne IS-krigere

til Newsweek i august, gør det nødvendigt at undvige misstemning med yderligere pres. Ministerens figenblad er, at sagen bringes op i Europarådet, der ikke har indflydelse på noget som helst. Det blad er vissent...Velkommen til den virkelige verden.'

Måske er der i november 2014 også det realpolitiske hensyn at tage, at en dansk domstol den 23. oktober 2014 har frikendt 10 herboende kurdere for at have haft hensigt til at støtte PKK med økonomiske midler rejst gennem driften af TV-stationen Roj. For en nærmere omtale af dommen se for eksempel Information den 23. oktober 2014. Den afgørelse er Tyrkiet ikke mindre utilfreds med end NATO-partnerne afgørelse om støtte med både våben, medicin og andre nødforsyninger til kæmpende YPD/PKKs styrker.

Det krigslogiske faktum er, at både danske, amerikanske, qatarske og andre krigsflly flyver ud af kuwaitiske lufthavne for at yde luftstøtte til kurdere både i Nordirak og i Syrien, og at de kurdiske styrker tæller PKK-tropper. Den danske dom over indsamlet støtte

på 140 mio. kr. til PKK er forhåbentlig udtryk for en korrekt bevismæssig vurdering, og den bør sandt at sige være helt uden politiske hensyn. Men alt som vores kampfly samarbejder med PKK-tropper, Tyrkiet selv lader sig presse til at hjælpe PKK-kurdere i Kobani og andre kurdiske 'strongholds' og Öcalan i medierne bliver forhandlingspartner med Erdogan, så bliver det mere og mere påtrængende at finde politisk konsensus om vurderingen af PKK som terrorist-organisation.

Det er i sammenhængen vigtigt at minde os selv

og hinanden om, at der findes ingen krig, der kan gennemføres med kirurgisk præcision fra luften i dele af verden fjernt fra vores egen. Går man som krigsførende part ind i stormagtspolitik og i klaner og sekters uudgrundelige sammenstød i verdens uoplagede regioner, så bliver også ens egen retsstat part i krigens logik, som er meget svær at kontrollere. Efter vores egen efterretningstjenestes opfattelse, så har Danmarks deltagelse i invasionen af Irak i 2003 haft følger for vurderingen af risikoen for terror. Se f. eks. Politiken april 2008 om frygtgene-

rende advarsler fra PET. Dispositionen har givet os medansvar for en kollapsede stat, der er endt i sekteriske opgør, som umuliggør normal livsførelse for millioner af mennesker. Vi har medansvar for at være gået i krig på et falsk af oplysninger (Se NYTimes om fund af kemiske våben fra 70-erne og 80-erne) om en påtrængende sikkerhedsrisiko også for vores del af verden på grund af masseødelæggelsesvåben i overhængende fare for at blive brugt. De frygtede våben viste sig ikke at være der. I 2014 er vi igen blevet krigsførende, og vi er blevet en del af krigens logik ikke kun i spillet med vore egne koalitions partnere men også i forhold til IS, der tager gidsler, vi ikke har sendt som kombattanter; men den juridiske distinktion er ikke en del af krigslogikken for IS.

Tidsskriftet Foreign Policy bringer den 12. november 2014 under overskriften 'Who Has Contributed What in the Coalition Against the Islamic State?' en dugfrisk oversigt over koalitionsens 60-62 deltagere (de tæller Iran med). Heraf fremgår det, at Danmark ganske som i 2003 går enegang i forhold

til resten af Skandinavien. Danmark deltager i egentlige krigshandlinger. Vi overskuede ikke, hvad vi påtog os i 2003 - gør Danmark det nu?

Det er nu som i 2008 en slags almindelig sund fornuft at antage, at parter, der er aktivt krigsførende, vil tiltrække sig opmærksomhed hos IS-krigerne. De vil prioritere gidsler fra krigsførende lande, og skal de udøve terror, vil de ligeledes prioritere krigsallierede. Sådan må det være, for en væsentlig del af IS-krigsførelsen er netop fortællingen om overgreb og undertrykkelse fra de vantro og de vildledte muslimer, som kun profetens krigere vil kunne besejre og ydmyge, fordi Allah vil det. Den tankegang diskuteres i Berlingske den 6. september 2014 med terrorksperten Lorenzo Vidino.

Danmarks kriterier for valg af partnere og opgaver?

Danmark har valgt at bringe sig i fokus, på netop det tidspunkt hvor USA ikke kunne undlade at reagere - nærmere bestemt da amerikanske statsborgere halshugges. Men er netop de 2 menneskeliv for Danmark et bedre

kriterium end den sekterisk højspændte situation, der har kostet livet for hundredtusindvis i Mellemøsten? Man kan sige, at det er tidspunktet, hvor USA skaber muligheden for at Danmark kan komme i krig, men de gør det, som i 2003 i Irak, uden en plan for, hvordan freden bagefter kan vindes. Er det i den situation den rigtige risiko at løbe for et meget lille land som Danmark, eller kunne vi have gjort mere gavn for eksempel til afhjælpning af flygtningestrømmene, der er i overhængende fare for at få lande som Libanon, Jordan og Tyrkiet til at bryde sammen? Er det ikke mere rimeligt, når man er så lille som Danmark og ikke i nogen nævneværdig grad har indflydelse på hverken super-magternes politiske pladetektonik, eller regionens sekteriske kaos, at reservere sin risiko og indsats til de humanitære opgaver? Som situationen er nu, så sender Danmark F16 fly, som for eksempel Saudi-Arabien har væsentligt bedre råd til at sende end vi. Det kan være svært at afgøre, om Danmark har det største ansvar for netop opkomsten af IS, der skal bombes. Men det er vi altså med til. Det er ikke svært at afgøre, at vores fejlslagne

Saudi Arabia: 12,000 Somalis Expelled

Mass Deportations without Considering Refugee Claims

FEBRUARY 18, 2014

Tweet 618 Synes godt af EMAIL

(Nairobi) – Saudi authorities have deported more than 12,000 people to Somalia since January 1, 2014, including hundreds of women and children, without allowing any to make refugee claims. Saudi Arabia should end the summary deportations, which risk violating its international obligations not to return anyone to a place where their life or freedom is

udsættes for umenneskelig behandling. En anden grund kunne for eksempel være, at Qatar bliver heftigt kritiseret (CNN) for at muliggøre sine enorme byggeprojekter ved at underbetale asiatiske arbejdere, der ligeledes behandles umenneskeligt. 1000 har mistet livet og op til 4000 kan være omkommet, når faciliteterne til World Cup 2022 står færdigt. Danmark ville ikke kunne sende flygtninge til lande, der ikke garanterer menneskerettighederne. Er der ingen konventioner, der forhindrer Danmark i at være krigsførende part med den slags lande?

»

We were joined in this action by our friends and partners -- Saudi Arabia, the United Arab Emirates, Jordan, Bahrain, and Qatar. America is proud to stand shoulder to shoulder with these nations on behalf of our common security.

Statement by the President, The White House, 23. september 2014

militære intervention har direkte ansvar for flygtningestrømmen skabt ved sammenbruddet af en fejlslagen stat. Det er vi mindre med til at løse. Den hjemlige debat har været kørt helt af sporet i nonsens-diskussioner om at sende flygtninge til for eksempel Afrika. Se Politiken den 9. oktober 2014. Hvorfor sender vi ikke en fortaler for det projekt til Saudi-Arabien og Golf-staterne og laver en aftale om etablering af i hvert fald regions-nære lejre i disse stater, der har både penge og plads?

Saudi-Arabien er nabo til Irak og næsten nabo til Syrien. En grund til ikke at sende danske politikere til Golfstaterne for at forhandle asyl til flygtninge kunne være historien fra Human Rights Watch, der oplyser fra United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), at Saudi-Arabien deporterer somaliske flygtninge i tusindvis uden at give dem lejlighed til at få prøvet deres status som flygtningen med ret til asyl. De somaliske flygtninge nærmest 'opbevares' indtil deportationen og de

Not to blame oppression on the oppressed

Vi advares tilbagevendende 'not to blame oppression on the oppressed'. Det ser ud til, at de krigsførende parter i Mellemøsten, som jo netop ikke er stater, der som medlemmer af alliancer eller andet kan aftvinge os folkeretlige forpligtelser, kommer til at aftvinge os stillingtagen til, om vi i forholdet til PKK og måske andre har haft korrekte kriterier for anvendelse af de internationale lister over terrororganisationer. ANC er et godt eksempel på, at verdenssamfundet har set sig nødsaget til at sadle om. Saudi-Arabien fremsætter synspunktet om undertrykkelse som årsag til terrorisme i Sikkerhedsrådet den 19. september 2014. En noget uventet belæring netop fra et af de mest autoritære styre, Mellemøsten kan mønstre - kendt som det for eksempel er i PEN for sine begrænsninger af saudiers ytringsfrihed og kongedømmets rent uhyrlige straffe til dissidenter, hvis eneste forbrydelse er at bruge det frie ord. Se også "Skuddene i Saudi" på side 42. Det arabiske Forårs eufori hang sammen med, at sit-in, hos nærmest alle der havde en passende 'square', udtrykte folkelige

fredelige demokratiske ønsker om regimeændringer i Mellemøsten. Freden og demokratiet kom imidlertid ikke til at tone frem som en gradvis socialiseringsproces. Mellemøsten ligner mere og mere de ikke fredelige revolutioners region, hvor gamle magthavere klynger sig til olieressourcer og det undertrykkende prægativ, som Mellemøstens

»

Saudi Arabia

Sectarianism, as well as repression and oppression, created fertile ground for terrorism, with ISIL being a prime example in that regard.

Security Council, SC/11571, 7271st Meeting (PM), September 19, 2014

enevældige herskere har haft mange år til at vænne sig til. Ligesom PKK ikke har villet finde sig i at være et undertrykt mindretal i Tyrkiet, så vil der i Mellemøsten blive mange mindretal, der ikke længere lader sig skræmme på plads. IS er resultatet af politisk, social og måske netop sekterisk undertrykkelse. De spiller i hvert fald det sekteriske kort over for deres mæ-

cener. Vores del af verden kommer til at forholde os til, at folkeretligt legitime regeringers bortforklaringer, om alt det de ser sig nødsagede til at gøre for at opretholde national ro og orden, ikke er et indre anliggende. Mellemøsten er et eksempel på, hvordan indre anliggender på kort tid kan blive vores alle sammens anliggender. De andres indre anliggender kan tydeligvis tvinge os i krig.

Hvorfor så ikke tvinge undertrykkerne før det kommer så vidt, at F16 jagerne skal i luften, og der skal findes plads til millioner af flygtninge? Det er jo rent faktisk også, hvad Amanpour på CNN gør overfor emiren fra Qatar, og det virker. At realpolitikens krigslogik imidlertid ikke helt er så enkel, er Mellemøsten, som allerede antydet, et skoleeksempel på. Det kan være svært at finde ud af, hvem men med rette kan udsætte for pres.

Løsning fra Iraks side

Koalitionen er inviteret til at yde luftstøtte i Irak. Det er den ikke i Syrien, men det sker, dog ikke uden konstante påmindelser i FN's sikkerhedsråd fra russerne, der ligesom

Organization Name	Logo	Leader	Orientation	Claimed Areas of Operation
The General Military Council of Iraqi Revolutionaries, JRTN, and the Iraqi Baath Party		Izzat al-Duri (and possibly others)	Nationalist and secular	<ul style="list-style-type: none"> • Hamrin system • Anbar • Baghdad Belts
1920 Brigades		Harith al- Dhari is a major figure	Islamist, jihadist	<ul style="list-style-type: none"> • Hamrin system • Baghdad Belts
The Islamic Army in Iraq		Ahmed al-Dabash (and possibly others)	Islamist, Nationalist	<ul style="list-style-type: none"> • Hamrin system • Anbar
Jaysh al-Mujahidin		Haqi Ismael al-Shortani (and possibly others)	Salafist, Jihadist	<ul style="list-style-type: none"> • Hamrin system • Anbar • Baghdad Belts
Ansar al-Islam		Warya Holori, also known as Abu Abdullah al-Shafei (Although recent artifacts mentioned the pseudonym Sheikh Abu Hashim al-Ibrahim)	Salafist, Jihadist	<ul style="list-style-type: none"> • Hamrin system • Baghdad belts
Fallujah Military Council	None	Unknown	Combined	Fallujah

Iran støtter Bashar Al-Assad i Syrien. Ikke-inviterede bombninger uden en FN-resolusion i ryggen betragtes som aggressiv krænkelse af syrisk suverænitet. Der er stormagtspolitik i situationens logik. Af samme grund har det været fremhævet, at operationen til opbremsning af det islamiske kalifat skulle tage irakisk udgangspunkt. Problemet er, at koalitionen er inviteret af Maliki-regeringen med tætte relationer til Iran og med kraftigt ansvar for marginaliseringen, den direkte

forfølgelse og også militære angreb på sunni-muslimer. Maliki er gået af og en mere inkluderende regering med PM Haidar Al-Abadi skulle nu være på plads; men der forestår en ikke ubetydelig opgave med at overbevise de revolutionære irakiske sunni-muslimer, der indtil nu har samarbejdet med IS i kampe imod den irakiske hær, der efter Saddam Hussein blev afsat har fået shia-militær ledelse og indhold. Omstruktureringen af Iraks militær har ikke kun tippet sekternes magtbalance i landet. På det helt personlige plan er

mange sunni-muslimer, som tidligere var ansat i Iraks hær, blevet arbejdsløse. I en 'nøgle' over IS fakta oplyser CNN den 6. november 2014, at en del af de sunnier, der under shia-majoritetens regeringer i Irak ikke længere kunne virke i hæren i stedet søgte et eksistensgrundlag som ISIS-kæmpere. Andre afsatte militærfolk har fundet sammen i et omdannet Baath-parti, som ønsker de-Baathification bestemmelser rullet tilbage - ISW. ISW The Institute for the Study of War har i oktober 2014 fremlagt en analyse

» *the conference itself "has no ties with the Islamic State of Iraq and Syria (ISIS)"*

[the conference is] comprised of those opposed to Maliki [and] his Iranian backers, and that only Sunni tribes that had not been involved in the post-Saddam political process had been invited to attend

All sides attending the meeting have emphasized the unity of Iraq and their rejection of partition

Having protected cities and towns including Kirkuk, as well as vital oil installations, from ISIS's advance, the Kurdistan Regional Government in Erbil has now announced plans to hold a public referendum on Kurdish independence from Iraq.

Asharq Al-Awsat

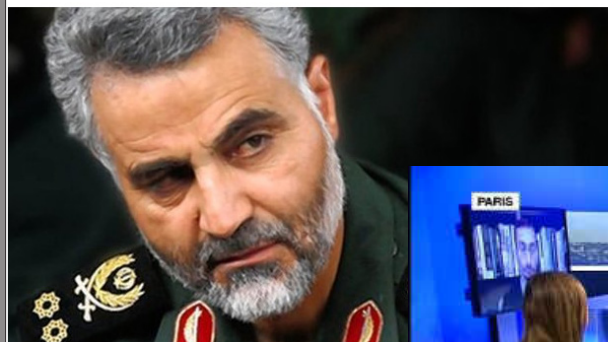
af de væsentligste voldelige grupper, der opererer i Irak. De har alle haft en eller anden forbindelse ned eller mindre forsigtighed efterfølgende distanceret sig fra eller er ligefrem kommet frem til at bekæmpe IS. Som den eneste militante gruppe i Irak, så har IS som en ligefrem erklæret politik udvist aggression, helt grænseoverskridende aggression, over for civilbefolkningen. Der vil derfor være opbygget en vis folkelig opbakning til at bekæmpe IS, men ikke nødvendigvis til fordel for et shia-domineret Irak. Sunni-muslimerne har notorisk dårlige erfaringer med Iraqi Security Forces (ISF). ISW peger på flere problemstillinger i vurderingen af, hvorvidt Irak vil kunne samles omkring en fælles national interesse, der kan tage kampen op med IS. En af dem er, at det for eksempel ikke er tilstrækkeligt at inddrage sunni-muslimske politikere i den nye inkluderende regering, hvis disse personer ikke reelt har kontrol over de irakiske områder, de kommer fra eller repræsenterer. Amman-konferencen som Jordan inviterede til i juli 2014 illustrerer lidt af den komplekse situation

i Irak allerede ved konferencens titel "The Amman Preparatory Conference for Iraq's Revolutionaries". De irakiske grupper, der har gjort oprør imod Baghdad-regeringens overgreb, ser tydeligvis sig selv som kæmpende i en revolution, der skal vælte Baghdad-regeringen og uvelkommen

« *the party called for a "reset" of Iraq back to 2003 by cancelling the new constitution, dismantling the security forces, annulling anti-terrorism laws that were perceived to target Iraqi Sunnis, and rolling back the de-Ba'athification law that prevented many former high-ranking officials from holding government positions.*»

ISW The Institute for the Study of War

iransk indflydelse. Ifølge ISW er påstanden, om at ingen post-Saddam Baath-folk har deltaget i Amman, som citeret ovenfor, tvivlsom. En talsmand for Baath-partiet i sin nuværende sammensætning har udtalt, at 'I referater fra konferencen afvises det at konferencens

Iransk General Soleimani in Iraq.psd

Men kampene står i miljøet for grundlæggende sektariske opgør, der afvikles i direkte sammenstød, og i proxy-krige imellem stridende fraktioner. Det er slet ikke enkelt at få oversigt over Det arabiske Efterårs platform, og det kan være vanskeligt at se, at Irak skulle være en sikker indfaldsvinkel til løsning af det syriske og kurdiske problem. Der kunne dog

se ud til at være et vist realistisk momentum for overvejelser om opsplittings og Irak i enheder, der i højere grad vil kunne tilgodese etniske og religiøse forenende faktorer. Dette momentum, hvis det findes og kan gennemføres med de betydelige olieinteresser involveret, må vurderes i forhold til den iranske indflydelse. Vil Iran for eksempel sympatisere med en deling af Irak i et sunni og et shia-muslimsk segment tillagt et selvstændigt Kurdistan?

DEBATE - IS organisation the Obama strategy Is the US going back to war again - France 24.mp4

DEBATE - IS organisation the Obama strategy Is the US going back to war again (part 2) - France 24.mp4

Det ekskluderede Iran
Så tidligt som den 17. juni 2014 ses i Irak, ifølge BBC den iranske general, der er berømt for at være arkitekten, der kunne vende tidevandet for Bashar Al-Assad i Syrien. Irans understøttelse af Al-Assad kan ikke begrundes med en befolkningsmæssig majoritet. De shiamuslimske alawitter udgør en meget lille del af den samlede syriske befolkning. Det vil næppe heller være faktisk befolkningsunderlag, der kommer til at afgøre Irans interesse i Irak. USA annoncerer på mærkedagen '9/11' i 2014, at ville iværksætte en kampagne i Irak - dog ikke med 'boots on the

for The Syrian National Council, Emma Suleiman, så begrundes kampagnen med beskyttelse af amerikanere og amerikanske interesser og ikke med de 200.000 døde i Syrien, regimets brug af kemiske våben, krigsforbrydelser, eller de nye muslimske nomader - dvs. flygtninge - som tælles i millioner. Emma Suleiman synes ikke at passiviteten i forhold til millioner af fordrevne, sårede og døde står i rimeligt forhold til den amerikanske reaktion på 2 halshuggede journalister - uanset hvor horribel hændelsen er. Trusselsvurderinger falder meget forskelligt ud alt efter af hvem og hvornår de udføres. William Jordan, som er 'Former US State Department official' og ambassadør, er enig i, at halshugningerne af 2 amerikanere har udelukket det for USA at undlade en reaktion - amerikanere har været angrebet. Obama er meget klar i sin tale, hvor han anfører, at USA beskytter sine egne og humanitære interesser, og at de vil 'hunt down terrorists threatening their country wherever they are' - USA vil ikke tøve med 'action in Syria and in Iraq if that is where they are'. Det er stærk tale spændingerne over Ukraine

deltagere måtte være indstillede på en opdeling af Irak i for eksempel en sunni, en shia og en kurdiske del. Ikke desto mindre citeres flere for at udtale, at ideen blev diskuteret, og i hvert fald har det været et emne, at kurderne, der med held har forsvaret olie-forkomsterne i Kirkuk, har udtalt, at de nu arbejder for et uafhængigt Kurdistan. Maliki, som under konferencen endnu er ved magten, er ifølge AlMonitor så rasende over konferencen, at Jordan ser sig nødsaget til at hævde ikke at være arrangør eller vært. Jordans

sunni-muslimske konger er ikke positiv over for den iranske shia-muslimske indflydelse i Baghdad, men Jordan er på den anden side afhængig af nogle favorable aftaler omkring olie-leverancer. Regionens problemer er komplekse. Den kæmper med de gamle Saddam Hussein spøgelse og den kæmper med det nye spøgelse - kalifatet.

taget i betragtning. Den politiske forhandler og rådgiver Ali Khedery, der taler fra Dubai i de Forenede Arabiske Emirater, bemærker også at Obama end ikke nævner de store syriske tab i borgerkrigen og frygter, at Washington undervurderer den indsats overfor IS, som vil kunne gavne noget som helst i regionen. Han trækker paralleller til Vietnam, der startede på samme måde med hænderne på ryggen, men som kom til at trække den ene begivenhed og det andet engagement med sig indtil krigshelvedet var en realitet.

Debatten beskæftiger sig med, at Obama i sin tale til nationen og det internationale samfund end ikke nævner Iran; men ifølge folkeretsjuristen Ardavan Aslani, så tænker Washington helt sikkert Iran med som aktør. Hele resten af verden har bemærket general Soleimanis tilstedeværelse, og 'Iran is everywhere in Iraq'. Seneste klare bevis for generalens tilstedeværelse er befrielsen af de to shiamuslimske byer Suleiman Beg og Amerli, hvor IS blev slået tilbage ved en fælles indsats af peshmergaer og iransk trænedede irakiske

shia-tropper med iranske rådgivere faktisk tilstede - også general Soleimani. Ifølge Aslani er der tale om store antal af 'boots on the ground', som vil blive nødvendige. Slaget om Amerli blev ifølge Aslani vundet af 60.000 krigere. Det lyder af meget sammenlignet med de 31.500, som IS ifølge CIA har mobiliseret. Senere taler om op imod 50.000 IS-krigere. Uanset tallenes usikkerhed, så gælder det, at når amerikanere og iøvrigt resten af den vestlige verden ikke vil ind med støvler, så skal der findes et alternativ til de pro-iranske tropper, der for tiden allere-de opererer i Irak, eller der skal indgås en 'agreement of convenience'. Situationen i Irak bliver, ifølge Aslani, som tilfældet allerede er, amerikansk luftstøtte og iranske og proiranske 'boots on the ground', hvis IS skal bekæmpes. Ifølge Khedery så er den nyligt indsvorne regering i Bagdad resultatet af netop en 'agreement of convenience' imellem Iran og USA. Khedery vurderer, at Iran har hegemoniske ambitioner for regionen og lægger i den forbindelse vægt også på Irans atomprogram. Aslani mener, at Iran har passeret forestillingerne om at eksportere sin islamiske

revolution, men han er enig i, at Iran har ambitioner på vegne af Mellemøstens shiamuslimske minoritet. Derfor støtter Iran Syrien, Hizbollah i Libanon, shiaer i Bahrain, hothere i Yemen og shiaer i Irak. Ifølge Aslani vil Iran dog grundlæggende gerne igen være en del af det internationale samfund. De vil gerne slå en handel af med USA. Den intention ser Aslani ud til at fremhæve med ret i udtalelser fra præsidenten selv.

Politiken har også holdt øje med Mellemøsten og Iran, og bringer allerede den 7. september 2014 nyt fra vores udenrigsminister Lidegaard, der var i Iran i

dagene umiddelbart før det tidspunkt, hvor Obama taler til nationen og verdenssamfundet, og Lidegaard er også i Saudi-Arabien

de næste dage, hvor John Kerry arbejder på Jeddah-kommuneet. Udenrigsministeren bekræfter på en telefon til Politiken, at Iran vil støtte NATO i kampen imod IS. Ifølge Lidegaard, så er der givet håndslag på, at Iran er klar til at støtte Vestens kamp

»

Martin Lidegaard og den iranske udenrigsminister står sammen skulder ved skulder og anerkender, at de står sammen i den her kamp. De har fået en fælles fjende. Det, der er historisk, er, at Iran har været ude i kulden set med Vestens briller i flere årtier, men nu har de fået en fælles fjende, og det sætter nogle nye spilleregler,« siger Ole Damkjær.

Berlingske, 11. september 2014

imod IS. Samme dag dementerer Berlingske fra en pressekonference, hvor Lidegaard deltager, at Iran vil samarbejde med amerikanerne imod IS. Ayatollah Khamenei er ifølge udenrigsminister Mohammad Javad Zarif nogle dage tidligere blevet fejlciteret. Det er selv samme udenrigsminister, Lidegaard henviser til i forbindelse med udmeldingen, om at Iran vil støtte NATO i kampen imod IS. Hvordan kan Iran samarbejde med NATO men ikke USA, tænker man så? I Politiken den 11. september 2014 kan det oplyses, at John Kerry finder Irans deltagelse i Paris-konferencen 'inappropriate'. Frankrig der er vært for konferencen ønsker iransk deltagelse. Kerry oplyser måske lidt oplødende, at han ikke direkte er blevet spurgt, om Iran kan deltage, og Politiken kan bidrage med en udtalelse fra den iranske ambassadør i Irak, Hassan Danaee, der siger, 'at Iran glædeligt vil deltage i konferencen, fordi de har en stor interesse i Iraks stabilitet. Han siger, at Iran er klar til at tilbyde hvilken som helst hjælp til deres nabo Irak, og de håber, konferencen vil give resultater.' Med

»

IS' fremmarch har fået USA til at reagere, og senest mandede et Nato-topmøde fredag ud i en kernekoalition på 10 lande, herunder Danmark, som skal bekæmpe oprørsgruppen.

«Og den kamp har Iran, som fra 1980 til 1988 udkæmpede en blodig krig med nabolandet Irak, nu erklæret sin støtte til, fortæller Lidegaard.

»Vi er enige om, at det kræver en indsats fra alle store naboer i regionen, hvis konflikten i Syrien og islamismen i området skal løses. Ud over de 10 lande i Nato-koalitionen snakker vi om Iran, Saudi-Arabien, Qatar og Tyrkiet. Det er nødvendigt for at komme videre«, påpeger ministeren.

Politiken 7. september 2014

ambassadørens udtalelse er vi igen på det fra Irans side forsonlige spor, der udtrykkes af Rouhani i september, hvor han jo siger, at det ikke er skrevet i sten, at der altid skal være uvenskab imellem Iran og USA og sporet fra august hvor The National Iranian American Council har meldt ud, at IS kalifatet markerer en ny sikkerhedspolitisk situation 'making for strange bedfellows'. Ifølge Politiken, så skulle det være med henvisning til, at Iran igennem lang tid har støttet Syriens Bashar Al-Assad, at Irans tilstedeværelse som potentielt medlem af koalitionen bliver 'inappropriate'. Men som avisen meget relevant anfører, så deltager Rusland, som jo også har støttet Al-Assad endda med veto imod USAs politik i FNs sikkerhedsråd. Man må nu spekulere på, hvad det helt præcist er, der kan være fremmedgørende eller inviterende, når alle disse politiske aktører vælger sengekammerater. Det er blevet moderne i den politiske jargon, at spørge til om forskellige parter, der tilsyneladende ser meget forskelligt på det ene og det andet, nu også er på den samme side i læsningen af den politiske situation. Når Lidegaard fremhæver,

at Iran med erfaringerne fra krig imod Irak fra 1980 - 1988, nu på trods af forhistorien med Irak sammen med det internationale samfund tager handsken op imod IS til fordel for Irak, så er det måske i modsætning til Lidegaard ikke siden for tilgivelse og forsoning Iran er på. Iran har haft gode erfaringer med Vestens intervention i Irak i 2003, hvor den sunni-muslimske Saddam Hussein blev væltet, for han baserede sit Baath-regime på et sunni-muslimsk mindretal, der undertrykte shiitter. Interventionen, hvor Danmark var krigsførende, banede vejen for et shia-muslimsk sekterisk set flertalsstyre, som nu er ved magten. Det styre støtter Iran selvsagt. Hvis Irans behjælpelighed og positivitet overfor koalitionen tilblivelse, i virkeligheden er Irans taktiske spil for direkte eller indirekte at få vestlig accept af den militære tilstedeværelse i Irak, som allerede har sikret tilbageerobringen af for eksempel de shiitiske byer Suleiman Beg og Amerli, så er beredvilligheden måske mindre imponerende.

Hvis krig er det?

Imedens Obamas 9/11 tale debatteres i alle fora,

POLITIKEN

DEBAT

Leder Kronik Debattører Dagens tegning Debatregler Debat i avisen

ANDERS JERICHOW

Kommentarer til verdens gang

DEBATTØRER 11. SEP. 2014 KL. 10.55

De arabiske regeringer kan selv slå IS ned - hvis de vil

Det er arabisk ansvarsforflygtigelse at lade USA stoppe Islamisk Stats terror.

24

DEL

GEM TIL LISTE

Anbefal

348 personer anbefaler dette. Opret en profil for at se, hvad dine anbefaler.

ANDERS JERICHOW, seniorkorrespondent ▼

Hvis arabiske regeringer vil lade USA føre krig imod den såkaldt kalifstyrede IS-bevægelse og selv vil nøjes med evt. at 'støtte' en amerikanskledet aktion, er det et dårligt varsel.

Det er dem, der primært er truet, ikke os i Vesten – selv om vi kan blive ramt af Islamisk Stats terror.

bedømmer Jerichow status for det arabiske engagement i koalitionen imod IS. Han rejser spørgsmålet, om hvorfor talen er om støtte og ikke lederskab fra den del af verden, der er direkte nabo til truslen fra IS-kalifatet. De har penge, våben og tropper nok. Jerichow trækker paralleller til invasionen af Irak i 2003, hvor også Danmark som eneste nordiske land gik med som krigsførende.

”

Saudi-Arabiens kongehus og de andre arabiske regeringer ved Den Persiske Golf er bevæbnet til tænderne. De råder over de samme bombefly og angrebshelikoptere som USA. De har også rigeligt råd, økonomisk, til at føre krig imod IS.

Men spørgsmålet er, om de har politisk vilje.

Politiken, 11. sept. 2014

Ifølge Jerichow var Kuwait og Qatar de eneste arabiske stater, der vedkendte sig deltagelse i invasionen. De øvrige arabiske deltagere dvs. Saudi-Arabien, Bahrain, Emiraterne, Oman og Egypten, uden hvis hjælp krigen næppe kunne være ført, foretrak at lade krigen fremstå som USAs, siger Jerichow. I den aktuelle situation burde Iran og Saudi-Arabien være de 2 stater, der gik sammen om at bekæmpe deres fælles fjende IS, men vil de det, spørger Jerichow. Vil Iran indstille sin støtte til det shia-muslimske Al-Assad regime, der har provokeret fremkomsten af IS, vil de helhjertet støtte en sekterisk inkluderende regering i Bagdad, og vil Saudi-Arabien effektivt bruge sin indflydelse til at sætte en stopper for pengestrømmene til IS? Disse er spørgsmålene, ifølge Jerichow. Han ser i det hele taget tvivlende på en dansk udenrigsministers mulighed for at holdningspåvirke en saudiarabisk konge.

Ser man på hændelsesforløbet under Lidegaards ophold i Teheran, hvor ministeren den ene dag til Politiken erklærer iransk tilsagn om at samarbejde med NATO, og Berlingske

”

According to Conesa, the escalating tension between Turkey and the Kurds illustrates deep divisions within the US-led international coalition against the IS group. "Two supposed allies within the coalition are fighting each other," he said. "It illustrates the lack of political consensus on what this military operation is supposed to be about.

Conesa argues that the international coalition against the IS group should state clear political objectives for its campaign – excluding involvement in regional disputes such as the conflicts between Sunnis and Shiites or between Turks and Kurds.

"We have no part to play in some parts of this war," he said.

France24 8. oktober 2014

samme dag erklærer, at den iranske udenrigsminister afviser samarbejde med USA, spørger enhver sig, hvilken kurs der skal sættes på udtalelserne under vores udenrigsministers besøg. Det forholder sig næppe sådan, at de ledende figurer i Iran fortaler sig eller tager fejl af Irans politik. Det forholder sig måske sådan, at præsident Rouhani og Ayatollah Khamenei ikke er enige i kursen over for USA. Det kan betyde, at det sekteriske opgør i regionen ikke er diplomatiets eneste udfordring. Der kan i Iran være et internt opgør imellem en moderat sekulær orientering og en religiøst mere kategorisk indstilling hos konservative dele af præstestyret. Hvem vinder i en intern iransk styrkeprøve, og hvem vinder i den store styrkeprøve imellem shiaer og sunnier?

Skuddene i Saudi 'Sarajevo'?

PM David Camerons besøg i Saudi-Arabien i 2012 for at afslutte en stor handel om våbenleverancer er anledningen til omtalen i The Guardian af en slumrende konflikt. Den drejer sig om Saudi-Arabiens mindretal på 2 mio. shia-muslimer. Få dage forud i Det arabiske Forårs tid var en 22-årig shiitisk ung mand blevet skudt af sikkerhedsstyrker, og det udløste enorm vrede på grund af deres overdrevne anvendelse af magt med døden til følge. Hændelsen tændte det bål, som der allerede året før var gået ild i, da shia-muslimer i Bahrain kæmpede for forbedrede vilkår under deres sunni-muslimske konge. Det blev til demonstrationer i Saudi-Arabien og

varsling af 'a day of rage', som det var set andre steder i regionen under det arabiske forår. Protest-spiralen var i omdrejninger, og det førte til sikkerhedspoliets nedskydning af flere shia-mulismer og optøjer;

men styret i Jeddah forblev døv overfor kravene om levevilkår uden religiøs diskriminering. Den 22-åriges hjemby fostrede herefter en shia-muslimsk Imam ved navn Nimr al-Nimr, som siden 2012

har opretholdt protesterne imod kongedømmet. I oktober i 2014 rapporterer The Guardian så, at Saudi-Arabien har dømt Nimr al-Nimr til døden for kritisk opførsel over for kongedømmet og for at opildne til sekterisk uro. Han har været udsat for tortur og er blevet nægtet operation for de 4 skudsår i benene, sikkerhedspolitiet påførte ham i forbindelse med arrest. The Economist kan rapportere om protester fra shiaer i Saudi-Arabien, men også sandsynligheden for, at dommen ikke eksekveres, da den saudiarabiske konge gerne vil fremstå som barmhjertig. The Economist finder det helt muligt, at dommen er et eksempel på 'deterrence' - dvs. afskrækkelse, selvom doktrinen om afskrækkelse jo ikke gerne skal være en intern national strategi. Den burde kun referere til adfærd imellem suveræne

” Toby Matthiesen, a Cambridge expert on Saudi Arabia, said: “In the last two years Nimr has become known by Shia across the world. For many Salafis and Sunnis with anti-Shia leanings he has become a real hate figure. In the context of Isis, the Saudi royal family is trying to legitimise itself in the eyes of Sunnis by being tough. Nimr was a revolutionary who called for non-violent protests and the downfall of the Al Saud, but also for Assad to go. He wasn't sectarian.”

The Guardian, October 16, 2014

the guardian
 News | Sport | Comment | Culture | Business | Money | Life & style
 Comment is free

Saudi Arabia: the Middle East's most under-reported conflict

Shia protesters, demanding long overdue reforms, are bearing the brunt of a security crackdown

the guardian
 News | Sport | Comment | Culture | Business | Money | Life & style
 News > World news > Saudi Arabia

Saudi Arabia faces outcry over death sentence for Shia faith leader

Nimr Baqir al-Nimr's conviction for sedition adding to unrest and promoting sectarian hatred, says Human Rights Watch

ian Black, Middle East editor
 The Guardian, Thursday 16 October 2014 19:01 BST

David Cameron meets Saudi prince Mohammed bin Salman and Ireland. Photograph: Ho/AP

A woman near Manama, Bahrain, holds up a portrait of Shia leader Nimr Baqir al-Nimr in solidarity. Photograph: Mohammed Al-Shalkh/AFP/Getty Images

PRESSTV
 Home News Programs Documentaries US
 Saturday Nov 15, 2014 11:06 PM GMT UAE lists over 80 groups as terrorist organizations

Bahrainis protest Saudi death sentence against Nimr

MEMO MIDDLE EAST MONITOR
 Creating New Perspectives
 Western policy is on the wrong side of history, and I did not want to be interviewed with UK minister who quit over Gaza

HOME NEWS ARTICLES BLOGS MEDIA REVIEW REPORTS RESOURCES

Imam of Tehran and Houthi warn Saudis of executing Al-Nimr

Saudiya, 19 October 2014 14:00

Thrift and Creativity - Archives of a Fragmented Nation

Latest News
 Israel to raze Palestinian attacker's Jerusalem home
 Israeli police on Friday informed the family of a Palestinian youth who they had killed earlier following a vehicular at...
 Activists crossed Separation Wall heading to Jerusalem

REPORT
 Houthis playing police in Sana'a

YEMEN TIMES

HOME NEWS OPINION INTERVIEW REPORT CULTURE BUSINESS VARIETY VIEWPOINT

AL-NIMR'S DEATH SENTENCE TRIGGERS PROTEST

Published on 23 October 2014 in Report
 Nasser Al-Sakkaf (author)

Condemning Saudi Arabia's death sentence of Shia cleric Nimr Baqir Al-Nimr on Wednesday, dozens of protesters gathered in front of the Saudi embassy in Yemen's capital Sana'a on Saturday.

The protesters carried photos of Al-Nimr and banners demanding his release. "We are all Al-Nimr," they announced, chanting slogans that expressed their strong opposition to Saudi Arabia and its ruling family.

On Wednesday last week the Specialized Criminal Court in Riyadh sentenced Al-Nimr, an outspoken critic of the Saudi monarchy, to death, accusing him of threatening national

The Economist | World politics | Business & finance | Economics | Science & technology

The Shia in Saudi Arabia

The sword unsheathed

Protests break out after a Shia cleric is sentenced to death
 Oct 18th 2014 | CAIRO | From the print edition

AT a time when Saudi Arabia's aged rulers worry about their Sunni-majority population inspired by the jihadists of Islamic State (IS), it would hardly seem wise to antagonise Shia who make up the remaining 10-15% of their people. Yet that is exactly what a Saudi court did on October 15th, when it sentenced to death Nimr Baqir al-Nimr, a prominent cleric. The shock ruling instantly prompted street protests in the largely Shia populated Eastern Province, where most of the kingdom's oil is produced. The move threatens to reignite sectarian violence that has erupted periodically over recent decades, as well

stater. Saudi-Arabiens militære hjælp til at banke de shiitiske protester i Bahrain på plads i 2011 er også taget til indtægt for Bahrain og Saudi-Arabiens ønsker om at afskrække undertrykte dele af deres egne befolkningsgrupper. Det er sikkert derfor, at andre kilder betragter situationen som en krudttønde, der let kan antænde - som skuddene i Sarajevo måske?

Regionen med mange kurser på liv

Mellemøsten er regionen, hvor kursen på menneskeliv varierer meget. 200.000 dræbte syrere og daglige rapporter fra The Syrian Observatory om flere har ikke udløst en intervention. Rutinemæssige halshugninger fra IS af civilbefolkninger, der beskyldes for at være vantro, frafaldne og muslimsk vildledte har heller ikke. 2 halshugninger af amerikanske gidsler kunne få USA til at sætte dampen op under kedlerne for en koalition imod det rystende kalifat. Kan amerikansk national-patriotisk enighed om den ufravigelige hævn af amerikansk blod være den gode skandinaviske grund til at blive krigsførende? Det er den samme national-patriotiske selvfølelse, der driver Israel

i gengældelsesangreb på palæstinensere. Retfærdighedens harme kan og skal berettiggende, at vi søger retsstatens opgør med skyldige i mord og med skyldige i folkemord. Det er grundlæggende noget andet end det, der kan berettiggende krig, der afstraffer kollektivt. Nu holder vi så vejret, imedens vi venter på, hvad Saud-huset vil gøre med den shia-muslimske ayatollah, de først har skudt 4 gange i benene og nu dømt til døden. Den betragtede verden tror ikke på den juridiske legitimitet hos det saudiarabiske retssystem; man tror på, at der er tale om sekterisk forfølgelse af saudiarabiens mindretal af shiitter. Der kan meget vel tænkes at være tale om decideret afskrækkelsespolitik overfor et uønsket religiøst mindretal. Det er meget langt fra at være optræden, der vil afspænde en situation med en høj grad af risiko involveret for hele regionen. Som krigsførende i koalitionen, må man give det en tanke, at den sekteriske provokatør er partner på vores side i krigen imod IS. Der er i høj grad grund til at overveje, om der er lige så stor politisk vilje af den rigtige slags på den arabiske side, som der er på den vestlige.

Kravene til partnere i krig kan aldrig være, at de er ufejlbarlige, eller at de ikke skal have et urimeligt krav, at lovkomplekset for deres retssystem understøtter de internationalt vedtagne menneskerettigheder? Saudi Arabien har for eksempel ikke ratificeret de universelle menneskerettighedserklæringer hverken om politiske, sociale eller økonomiske rettigheder. Krige skaber flygtninge. Er det derfor urimeligt, at partnere i krig i det mindste er enige om, at man som en minimums-foranstaltning yder krigens ofre beskyttelse efter gældende internationale vedtagelser? Når Saudi-Arabien deporterer somaliere, der flygter fra en af verdens farligste fejlslagne stater, vil de så på en humanitært acceptabel måde åbne deres land for regionens flygtninge?

Vi taler om koalitionen imod IS, der skal 'degrade and defeat' ISIS. Det mål vil ikke være tilstrækkeligt til at vinde freden i Mellemøsten. Det mål kan sammenlignes med tidligere koalitions mål om at vælte Saddam Hussein og Muammer Gadafi. Det er mål, der udtrykker den rent naive sociologi - hvis bare så...

Sociologieksamen til kaliffen

Debatten anskueliggør, at skal en koalition imod IS blive effektiv, så er der en del af partnerskabet, der skal bringes i overensstemmelse med sin egen målsætning. Hvis Irak skal forblive en samlet stat, skal sunni-muslimske grupper, der føler sig svigtede af Maliki-regeringen og USA, bibringes tillid til, at de i kampen imod IS trygt kan invitere saudiarabiske styrker og militærindsats fra andre golfstater - og det er svært, når IS er finansieret netop fra kilder i disse lande. Sunni-muslimer skal overbevises om, at Golfstaterne er et brugbart alternativ til afbalancering af iransk militær tilstedeværelse i Irak. Tyrkisk efterlysning af andet end ad hoc støtte til eller bekæmpelse af skiftende grupper og interesser er refereret ovenfor. Men som udgangspunkt kan Tyrkiet ikke selv præstere andet end ad hoc hensyntagen til sin egen vekslen imellem skræk for det kurdiske problem og frygt for det nye kalifat og shiamuslimer i Syrien og Irak.

Khedery efterlyser en sammenhængende amerikansk

strategi, der medtænker både den komplekse konstruktion i Irak af gamle Baath-militærfolk i nye millits-grupper og den iranske Qods-enhed under Irans Revolutionary Guard Corps. Jordan og Emma Soleiman efterlyser en strategi, der fastholder Tyrkiets loyalitet til den amerikanske indsats. Tyrkiets køb af olie fra IS må standse, og Tyrkiet må give adgang til at udføre luftkampagne fra Tyrkiets militære base. Aslani refererer John Kerry fra topmødet i Jeddah, hvor USA betonede vigtigheden af, at de arabiske stater får standset finansieringen af IS og ikke mindst bruger deres 2 hovedmedier Al-Arabiya og Al-Jazeera til overfor offentligheden at fordømme IS kalifatet. Kalifatets succes kan ikke reduceres til hensynsløse muskler. IS har i sin korte karriere som kalifat 'in the making' haft mange samarbejdspartnere og vundet mange medløbere, der i frustration over de dybt deprimerende tilstande i regionen har set IS som en sidste eller en eneste udvej. Khedery gør det meget klart, at de mellemøstlige alliancer, hvor man kan tale om at købe sig til støtte og medkæmpende, præcist ikke køber til eje

men leasing. Den form for magtbalancer er på lånt tid. I Mellemøsten er der store befolkningsgrupper og navnlig mange unge mennesker, der skal overbevises, om at de har en fremtid, der er værd at leve, så det ikke haster så meget med at søge døden som martyr, for hurtigt at komme frem til de 72 jomfruer, der venter dem i det hinsides. Det er ikke en militær opgave. Havde man tid og kynisme til det, kunne man forestille sig at lade kalifatet stå sin prøve på styrken af sin egen religiøst betingede sociologi. Det vil være stor synd, men vinder koalitionen imod IS ikke holdningskrigen om det gode liv, så vil store sociale grupper, der ikke overskuer deres egen situation, måske netop komme til at stemme for en eksamen for kaliffen.

Sociologien der måske ikke falsificerer

Nedsmeltningen af de to kunstige statslige produkter af afkolonisering, Syrien og Irak, har vist sig at være eksistenspotentialer for både en moderat kurdiske stat, der oven i købet ser ud til at kunne bygges på noget, der ligner en naturlig nation, og så et islamisk kalifat. Samtidig svinder udsigterne til at kunne samle et Syrien og et

Irak dag for dag. Situationen har givet kurdere momentum til at føje syrisk territorium til kurdisk Irak. Men både Tyrkiet og IS

forhindrer altså lige nu kurdisk statsdannelse 'in the making'. Danmark støtter frie kurdere. For Danmark der, i forhold til Skandinavien

isørigt, går enegang som krigsførende nation, er det derfor kedeligt, at være på hold med både Iran og Saudi-Arabien, der ingen af dem har støttet kurdisk selvstændighed. I Iran

forfølges sunni-muslimske kurdere tværtimod. Det kurdiske samfund, der ikke påberåber sig andet end deres identitet, som noget der ligner en naturlig nation, udøver deres ret til selvforsvar. Modsat nærmest de fleste andre kæmpende grupper, så har kurderne tilsyneladende kunnet holde sig fri af det overordnede sekteriske proxy-opgør, der ser ud til at være den strukturelt

betingende faktor i regionen. Når det ikke er nødvendigt, arbejder de på at gennemføre deres sociologiske projekt med at drive

THE INTERVIEW - Kurds need more heavy weapons to face brutal IS group - France 24.mp4

et demokratisk samfund. France24 bragte den 19. november 2014 et interview med præsidenten for irakisk Kurdistan Masoud Barzani. Peshmergaerne kæmper ikke kun for Kobani ved Tyrkiets grænse, de kæmper også i Irak og har tilbageerobret territorier fra IS. Barzani betegner IS-krigerne som uhørt blodtørstige i en religiøs ideologisk forklædning og med brutalitet, der overgår selv Saddams Husseins forbrydelser. Han brugte som bekendt giftgas imod irakiske kurdere. Det aktuelle problem er, at peshmergaerne ikke som ellers stillet i udsigt har

modtaget moderne kraftige våben, der er nødvendige for at stå imod over for IS, der er veludrustede med eksempel amerikanske våben, plyndret fra den irakiske hær, der faldt fra hinanden. De har fra Irak først og siden Tyrkiet modtaget ammunition i et vist omfang.

Kurderne har ikke kunnet få klart svar, hvorfor og på hvad de venter, når nu krigen imod IS er så påtrængende vigtig time for time. Der er kommet en aftale i stand imellem USA, Tyrkiet og Kurdistan om passage af peshmergaer til Kobani. Bliver der brug for flere er irakisk Kurdistan parat, men så skal der ifølge præsidenten træffes endnu en aftale. Præsidenten ønsker ikke at diskutere den tyrkiske udmelding om, at IS og PKK er et og det samme - terrorist-organisationer. Han bekræfter, at der er løbende forhandlinger med Tyrkiet om det kurdiske

problem. Præsidenten er utvetydig i spørgsmålet om kurdernes ønske om selvstændighed. Det er en national legitim ret, der gennemføres som en proces over tid. Processen vil ikke blive sat i stå, og ja, der vil blive et 'referendum' om spørgsmålet, hvor kurdere skal bestemme deres egen fremtid herunder Kirkuks. Barzani bekræfter, at kurderne har underskrevet Iraks forfatning, men betoner, at Irak består af 2 nationer - kurdere og arabere, og at denne naturlighed skal finde sin politiske løsning. Om der er nogen realistisk mulighed for at holde Irak sammen som politisk stat vil efter præsidentens opfattelse afhænge af, om den nye inkluderende regering viser sig at overholde den eksisterende forfatning. Gør regeringen det - ja, så er der en chance for et samlet Irak siger præsidenten. Der en deadline til den 8. december 2014 for den nye regering. Inden da skal den løse problemer imellem den føderale regering og de selvstyrende områder, ligesom den skal løse problemet omkring Kirkuk, hvilket vil sige spørgsmålet om retten til områdets oliereserver. Præsidenten var helt ærlig

i spørgsmålet og gjorde det klart, at der imellem den føderale regering og irakisk Kurdistan ikke er uenighed om, at olieressourcer i Irak tilhører det irakiske folk, samt at indtægter herfra fordeles på landets regioner i henhold til forfatningens bestemmelser. Det er Baghdad-regeringen, der har tilsidesat forfatningen og undladt at sende penge til kurderne, som nu til gengæld sælger olie til Tyrkiet på egen hånd. Præsidenten mener mellemværendet kan løses, men understreger, at kurderne ikke vil kunne acceptere at vente i det uendelige.

Hvor længe skal de peshmergaer, der faktisk har haft succes med at bekæmpe IS vente på våben, og hvor længe skal de vente på en afgørelse af deres ønske om selvstændighed?

Spørgsmålet kan blive, om det internationale samfund, også i form af koalitionen, vil kunne beskytte denne sociologi, der netop ikke fremtræder som utopisk, eller om vi vil blive holdt beskæftigede med at forhindre den svære stat, der kalder sig kalifat, i at udføre forbrydelser imod menneskeheden. Den svære stat kalder sig kalifat.

Den er intet andet end terror, der smykker sig med politisk statslig retorik. Er man henvist til at arbejde ad hoc kunne det kurdiske projekt se ud til at være det, der har udsigt til at ville kunne lykkes også som et godt eksempel, på hvad der trods alt er muligt, hvis man kan undgå at synke ned i en tilstand af religiøs forblændet radikalisme. Det er et stort spørgsmål, om de partnere, Danmark har valgt at føre krig sammen med, vil tillade det kurdiske demokratiske projekt at etablere sig. Nogen vil. For eksempel Tyskland, der som udgangspunkt for sit vedkommende har ladet militær assistance gå til kurderne: 'Frank Walter Steinmeier, Minister for Foreign Affairs of Germany, said that humanitarian aid was necessary, but not sufficient to stop the violence. His Government, therefore, had decided to provide the Kurdish security forces with weapons, ammunition, equipment and training, in close coordination with the Iraqi Government. Se også Foreign Policy om koalitions forskellige bidrag (FP). Danmark og Storbritannien har gjort det samme (FP) i god overensstemmelse for Danmarks vedkommende

med det forhold, at Danmark i mange år har haft sympati for den kurdiske situation. Spørgsmålet er, hvad den gode danske grund skal være til at gå skridtet videre og deltage med F16 fly i egentlige krigshandlinger på vegne af hele koalitionen.

Myten om civilisationerne falsificeret af sekterne

Ambassadør Jordan bekræfter, at USA aldrig har haft en overordnet sammenhængende strategi for regionen. USA har altid arbejdet diplomatisk ad hoc, og det vil ikke uden videre ændre sig. Man kan diskutere om Jordan nu også helt har ret. Det er sikkert rigtigt, at USA har taget stilling efterhånden som begivenhederne har udviklet sig, men det er også rigtigt at sige, at USA sammen med resten af den vestlige verden siden 9/11 i 2001 i vid udstrækning har taget stilling igennem brillerne for myten om civilisationernes sammenstød. Det er notorisk en omni-kausal fejlslutning.

9/11 i år tegner konturerne af sekternes radikaliserede uoverensstemmelse. Man kan kritisere USA for at arbejde ad hoc, men hvis det skal ændres, så skal

både Tyrkiet, Saudi-Arabien, Kuwait, Qatar, Irak, Iran og hele resten af koalitionen for alvor ville det anderledes. For hvem andre end dem, der ultimativt repræsenterer de sekteriske interesser i den store sekteriske proxy-krig, kan vel præstere den overordnede strategi, som vil kunne dæmpe de sekteriske overreaktioner? Efter årene med Al-Qaeda og de hyper-aggressive teorier om intet mindre end civilisationernes sammenstød og verdensopgør er det utvivlsomt en god ting, at denne myte effektivt falsificeres hver eneste dag af de faktiske begivenheder i Mellemøsten. Befriet for denne aggressive intellektuelle spændetrøje vil mennesker fra alle civilisationer, der ønsker at finde veje til fred, nu kunne undgå oplagte fejlslutninger, i hvis kølvand katastrofale strategier og beslutninger så måske også vil kunne undgås.

Håbet tændt af værker som Hugo Grotius', der blev til Geneve-konventionerne, drejer sig netop om, hvorvidt det internationale samfund vil kunne lykkes med at institutionalisere det, der ellers føres krig om, i traktater og grundlag

for det gode liv, som alle deltagere i processen slutter op om. I den forbindelse er det himmelråbende vigtigt, at de, der arbejder for fred ikke som udgangspunkt ser sig selv som deltagere i et gigantisk determineret religiøst opgør imellem civilisationerne.

Pladeteknikken i stormagtspolitikken

En ting er, at vi ikke har en religiøs altoverskyggende strukturel determination. En anden ting er, om stormagtspolitikken er strukturelt betingende for det, der sker i Mellemøsten. Syrien er eksempel på, at amerikansk og i et eller andet omfang europæisk politik ikke har kunnet gennemføres på grund af veto i FNs sikkerhedsråd fra russisk og også kinesisk side. Men det er ikke mere veto, når 'amerikanere trues' som for eksempel ved halshugninger i Syrien udført af IS, end at Obama den 11. september 2014 udtaler, at han vil ikke tøve med at gå ind i Syrien med eller uden FNs tilsagn. Det er sket, og Rusland har afventet eller muligvis koncentreret sit magtspil omkring Ukraine. Kina har også afventet, måske optaget af sin egen merkantile internationale interesse.

Der er meget der tyder på, at super-magterne i et vist omfang kan lægge hinanden hindringer i vejen for gennemførelse af politik, men kan de også sætte deres magtpolitik igennem overfor politiske stater i niveauet under super-magterne i for eksempel den arabiske region? Vil vi sige, at Det arabiske Forår var strukturelt betinget af den politiske pladeteknik skabt af super-magterne? Vil vi sige, at dynamikken i Mellemøsten med hele det komplicerede net af sekteriske interesser, klaners alliancer og familiers enorme økonomiske indflydelse er strukturelt styret af super-magternes pladeteknik? Konkrete hændelser, understøttelse af magtstrukturer og politik der ikke kan gennemføres vil kunne forklares som politisk pladeteknik, men der skal et meget stort eller meget overfladisk argument til at hævde, at hele regionen og den overvældende kollektion af forskellige logikker og deres udtryk i konkrete hændelser er udtryk for en supermagts-struktur, der determinerer regionen. Det ser snarere ud til, at super-magterne, der forsøger at sætte politik igennem, må se sig slået på de korte

baner af de komplekse sekteriske og rent magtgridske opgør, der afvikles efter sine egne regler.

Rusland, Vesten og Verdenssamfundet har lært den lektie i Afghanistan, Irak og Libyen i hvilke sammenhænge, verden gik ind med magt og rent naiv sociologi - og tabte til lokale dynamikker. Det vil være meget arrogant at spørge til, hvorfor det internationale samfund dog ikke har indset problemet med den naive sociologi. Det har det, men det er svært at skabe en sociologi med sammenhængskraft. Vi har udført det internationale eksperiment at tro på, at med en militær håndsrækning, så kunne afghanere, irakere og libyer selv køre videre på den sociologiske demokratiske motorvej, men der var hverken vej eller køretøjer, der var villige til at køre i samme retning.

Det eksperiment, der allerede er falsificeret adskillige gange opstiller vi nu igen i kampen imod ISIS. Bush junior iværksatte efter 9/11 i 2001 krigen uden grænser imod terrorisme. Koalitionen imod IS styres også af konceptet for den grænseløse krig, hvis kausalitet i det mindste nu ikke længere

kan argumentere for civilisationernes uudgrundelige sammenstød. Terrorismens kausalitet er dog måske denne gang nærmere sin realistiske årsagssammenhæng.

Obama siger det meget klart i sin 9/11 tale 2014:

»

But this is not our fight alone. American power can make a decisive difference, but we cannot do for Iraqis what they must do for themselves, nor can we take the place of Arab partners in securing their region.

White House, Statement by the President on ISIL, 11. september 2014

Der er ikke en koalition, der har autoritativ magt i hver af de mellemøstlige lande, der er parter i regionens mange forskelligartede opgør. Der er ikke udsigt til en nært forestående fornyet kolonisering af Mellemøsten, hvor regionens sociale og religiøse dynamikker kunne udsættes for undertrykkelse og fælles nivellering af mangel på frihed - heldigvis. Det forhold gør forventeligt Irak og Syrien opmærksom

på i Sikkerhedsrådet den 19. september 2014. Irak er i underkastelsespositur utvivlsomt med Mali-ki-regeringens sekteriske generalieblad i særdeles frisk erindring, og måske for at skabe rum for manøvre til det Iran, der allerede opererer i landet. Iran er mindre ydmyg og minder om, at situationen i Mellemøsten i dag er værre, end den var i 2001 - og vi tænker alle året for 9/11. Syrien vil ligesom Iran gerne ind i det gode internationale selskab, og de spiller forventeligt nok kortet om 9/11 terroristerne i 2001, der ligesom IS-kalifatet er af saudiarabisk oprindelse. Det er sekterisk wahabisme og ikke sekterisk shia-muslimsk religiøs lære, der driver det terroristiske værk.

Efter Syriens opfattelse er det netop sunni-muslimsk Saudi-Arabien, Tyrkiet og Qatar, der har demonstreret interesse i at finansiere og samarbejde med det islamiske kalifat baseret på en ekstrem udgave af saudiarabisk wahabisme. Det er jo ikke sådan, at fordi Syrien er skyldig i forbrydelser imod menneskeheden, så kan de ikke have ret i noget som helst. Og de har vægt bag deres

»

Irak

...was able to form a unity Government, while taking the necessary measures to fight terrorism. That fight was primarily Iraq's responsibility, however, assistance in the form of aerial support from partners was welcome. All ISIL fighters must be removed, including from neighbouring countries.

»

Syrien

There was one war and it was being fought against one heinous enemy. ... Additional efforts to combat terrorism must be based entirely on the Charter and international law, especially with respect to the sovereignty of States. Efforts to combat terrorism should be made in coordination with the Syrian Government.

Security Council, SC/11571, 7271st Meeting (PM), September 19, 2014

Saudi Wahabbi extremist ideology underpinned ISIL, he added, with thousands of Saudis fighting with the group. That was the same ideology that had motivated those who had carried out the 11 September 2001 attacks. He noted that those terrorists were also Saudi, not Syrian. He added that events shaping the region stemmed from collusion between Saudi Arabia, Turkey and Qatar.

Security Council, SC/11571, 7271st Meeting (PM), September 19, 2014

analyse af baggrunden for IS - det har vi set i mange andre udtalelser. Syrien får så ikke rigtig bortforklaret, at ISIS har fundet netop det shia-muslimske Syriens uhørt brutale undertrykkelse af sunni-muslimsk majoritet værd at kæmpe imod. En undertrykkelse, der ikke er veget tilbage for brug af giftgas imod

sunnier. De får heller ikke bortforklaret, hvordan det kunne gå til, at der i Syrien efter befolkningens opfattelse var behov for Det arabiske Forår, og at Syrien gik i opløsning, fordi styret undertrykte enhver folkelig frihedstrang.

Det, Syrien siger, er ikke desto mindre meget stærkt tale til en koalition, der ikke har sluppet taget i sit koncept fra 2001 om 'the war on terrorism', der ikke har grænser. Der er jo nemlig det, at fordi terrorisme ikke har politiske grænser, så kan den udmærket have oprindelse, hvis kausalitet ligger at finde indenfor politiske grænser, hvor nationale forhold kan drive til ekstremisme. Saudi-Arabien og Qatar stiller diagnosen den 19. september 2014 i Sikkerhedsrådet. Terrorismen og undertrykkende regimer er 2 sider af samme sag. Det vil 60-nationer-koalitionen stort set være enig med de 2 gulfstater i.

Uden her at medregne Mahgreb-landene, så er Syrien, Irak, Iran, Saudi-Arabien, Bahrain, Egypten, Tyrkiet og Israel alle eksempler på stater, der undertrykker deres egne folk. Det er ikke nogen

dårlig forklaring på, at vi har Hizbollaher med flere nationale tilnavne, et islamisk kalifat, salafister, jihadister, et muslimsk broderskab, pro-iranske

»

Saudi-Arabien

Sectarianism, as well as repression and oppression, created fertile ground for terrorism, with ISIL being a prime example in that regard.

»

Qatar

To fight the terrorist threat in the region, cooperation was needed, as well as addressing the causes that create an environment for terrorist recruitment, he said, adding that terrorists and repressive regimes were two sides of the same coin.

Security Council, SC/11571, 7271st Meeting (PM), September 19, 2014

militser og alle hænder andre grupper, der hver især mener, at de har noget, der er værd at kæmpe imod og for. Det er en ikke ubegrundet arbejdsdshy-

potese, at gå ud fra, at de mellemøstlige lande meget langt fra har skabt frie og tilfredse befolkninger, der kan koncentrere sig om at bygge velstand og livskvalitet. Tværtimod så må de kæmpe med social ulighed, korruption, og underkendelse af menneskerettigheder som for eksempel simpel ytringsfrihed og ret til at tro og tænke selvstændigt. Ikke engang retten til status som flygtning anerkendes i for eksempel Saudi Arabien. Det kan PEN og mange andre organisationer, der holder øje med menneskerettigheder bevidne meget overbevisende.

De undertrykkende regimer må ifølge diagnosen fra Saudi-Arabien og Qatar begynde krigen imod terror hjemme ved at imødekomme deres befolkningers helt rimelige krav om frie sociale livsbetingelser. De strukturelle undertrykkende forhold i Mellemøsten kan kun ændres af de siddende magthavere eller ved revolutionære omvæltninger af magtbeføjelserne. Det er, hvad vi ser hver eneste dag i nyhedsdækningen.

Gulfstaternes selverkendelse af et væsentligt

kausal-forhold burde betyde, at stormagtspolitikken pladetektonik nu ved, hvad det er for en kausalitet, den fodrer, når den støtter autoritære undertrykkende regimer. Det er svært at se, at ideen om universelle menneskerettigheder nogensinde har fremstået i et klarere sprog, end tilfældet for tiden er i Mellemøsten. Civilisationerne er ikke udsat for en uudgrundelig determinisme. Civilisationerne er i en læringsproces, der drejer sig om at kunne administrere en menneskeligt balanceret sociologi.

Når 60-nationers-koalitionen kommer så langt som til at diskutere, hvordan freden kan vindes, hvis det lykkes at afmontere det nye kalifats krigsmaskine, så må den saudiarabiske erkendelse udtalt den 19. september 2014 i Sikkerhedsrådet indramme de vigtige forhandlinger.

Det betyder, at de regionale politiske aktører, staterne, religionerne, klanerne og familierne ved, hvad det er for en kausalitet, de gøder jorden for, når de tilgodeser fanatiske og egoistiske interesser på bekostning af andres frihed.

»

Bahrain

"The countries of the region must lead in the fight against terrorism among us," he said, urging Islamic leaders and scholars to continue to speak out and discredit the group's Muslim claims.

Security Council, SC/11571, 7271st Meeting (PM), September 19, 2014

»

Sept. 22: Begins airstrikes against IS in Syria as part of coalition's first strikes there. Foreign Affairs Minister Khalid bin Ahmed Al Khalifa says the next day, "We will be there with our allies as long as we are required to be there," but a government spokesman says in November that Bahrain hasn't participated in airstrikes since September.

Foreign Policy FP, 12. november 2014 i 'Who Has Contributed What in the Coalition Against the Islamic State?'

Med det udgangspunkt for selverkendelse nærmer man sig så måske et udgangspunkt for handling, hvor der kan stilles relevante krav parterne imellem for at deltage i en indsats, der arbejder på at få Mellemøsten undsat fra permanent undtagelsestilstand.

Som Obama, så betoner Bahrain det regionale ansvar. Men imedens USAs understøttende indsats fra luften siden september har været overbevisende, så har Bahrains faktiske indsats ikke været det. Hvad er Bahrains problem? Jerichow efterlyser det tydelige regionale lederskab og Bahrain var en af de golfstater, der også i 2003 gik meget stille med sin medvirken i interventionen imod Saddam Hussein.

I den nuværende koalition er Oman meget stille:

»

Oman

it remains unclear what it has pledged.

Foreign Policy FP, 12. november 2014 i 'Who Has Contributed What in the Coalition Against the Islamic State?'

Kuwait er mere involveret, da det er herfra koalitionens

jagerfly hver dag letter. Ifølge Jerichow vedkendte Kuwait sig også deltagelse i 2003.

»

Kuwait

Oct. 27: Ministry of Foreign Affairs under-secretary Sulaiman al-Jarallah says Kuwait has created a special task force to combat terrorist financing. -

Has agreed to serve as base for coalition forces, aircraft, and equipment waiting to be sent to Iraq.

Foreign Policy FP, 12. november 2014 i 'Who Has Contributed What in the Coalition Against the Islamic State?'

Det samme gjorde Qatar, men de udtaler altså nu således:

»

Qatar

Hosts a base for U.S. military operations against IS, but has asked that the U.S. not disclose this information due to regional political pressures.

Foreign Policy FP, 12. november 2014 i 'Who Has Contributed What in the Coalition Against the Islamic State?'

Hvem regionalt i golfen er i situationen imod basehjælp til USA, når alle GCC-landene er med i 60-nationers koalitionen? Taler vi her om Qatars specielle relationer til Iran eller er det finansieringen af det selvudnævnte kalifat, der giver forviklinger? Vi har set det i tilfældet med Tyrkiet, hvor vores egen NATO-partner ikke ville stille flybase til rådighed for USA. Vi har hørt ambassadør Jordans heftige udfald imod Tyrkiet af samme grund i France24 i debatten 9/11 2014 - se videoklip ovenfor.

Emiraterne er ifølge Foreign Policy FP, 12. november 2014 meget aktive i bekæmpelsen af det islamiske kalifat. Men som Qatar udbeder de sig diskretion omkring husningen af amerikansk militær på deres base. Det er ikke en helstøbt koalition på 60 medlemmer, der tegner sig. Koalitionen er enige om, at det frygtede kalifat er vokset som en atomar paddehat, ingen har ønsket at være i nærheden af, men der er tydeligvis lokale dagsordener involveret i det, der kan forklare, hvordan det dog kunne ske. De forklaringer ser ikke ud til at kunne findes ved analyser af regionens

»

Emiraterne

- Nov. 9: The Washington Post reports that "after the U.S. military, Emirati fighters have conducted more missions against the Islamic State since the air war began than any other member of the multinational coalition, often striking targets that are just as difficult and dangerous as those attacked by the Americans."

Also hosts a base for U.S. military operations against IS, but has asked that the U.S. not disclose this information due to regional political pressures.

- Oct. 27: Says it is organizing a joint financial counter-terrorism task force with the U.S.

- Sept. 22: Begins airstrikes against IS in Syria as part of coalition's first strikes there; says it will welcome Australian troops to use the UAE as a base for operations.

pladetektoniske logik. Det er et spørgsmål, hvor meget politisk pladetektonik, der vil få forklaringskraft i forhold til regionens 2 store fronter nærmere bestemt Iran og Saudi-Arabien. Jerichow mente utvivlsomt af hensyn til regionens ve og vel, at Iran og Saudi-Arabien burde gå sammen for at løse problemet med Islamisk Stat. Spørgsmålet tegner sig imidlertid, om vi får samarbejde eller konfrontation.

Rusland har støttet Syrien og laver aftaler med Iran om deres atomudviklingsprogram til fredelige formål - forstås. Iran støtter Syriens shia-muslimske regime ved Al-Assad og de støtter Hizbollah i Libanon. Det kan Foreign Policy dokumentere i november. - se citat. Når Iran taler om en regional løsning på Mellemøstens problem, så skal det nok forstås sådan, at Iran bygger på sin shia-muslimske interesse-sfære.

I Irak, Syrien og Libanon kolliderer Irans interesser-sfære med de sunni-muslimske interesser båret frem af Saudi-Arabien. Uden FN-mandat og også uden en officiel alliance med Bashar Al-Assad-re-

”

Libanon

Iran has also pledged a grant of unknown size to the Lebanese army.- Government troops as well as Hezbollah fighters have been combating IS on and within Lebanon's borders.- Sept. 21: Lebanese Foreign Minister Gebran Bassil says Lebanon will not send troops or equipment abroad but appeals to the international community to provide Lebanon with military aid so its army can fight IS within its territory.

Foreign Policy FP, 12. november 2014 i 'Who Has Contributed What in the Coalition Against the Islamic State?'

gimet, så bomber både USA, Saudi-Arabien og Emiraterne i Syrien, uden at der er kommet alvorlige pladetektoniske reaktioner af den grund - men holder det, hvis koalitionen partnere kommer til at bombe ved siden af og rammer Al-Assads områder? I november 2014 melder

”

Saudi-Arabien

- Sept. 22: Begins airstrikes against IS in Syria, sending four fighter jets to participate in coalition's first strikes there. Some observers raise concerns about Saudi Arabia as a coalition partner given its own public beheadings and other human rights violations.- Has offered to train fighters from Syria who oppose IS and pledged billions for military support for Lebanon, which faces an IS threat.- Has provided \$500 million in humanitarian aid to Iraq.

Foreign Policy FP, 12. november 2014 i 'Who Has Contributed What in the Coalition Against the Islamic State?'

Saudi-Arabien så ud, at de har forpligtet sig til ikke et million men et milliard-beløb i støtte til Libanesisk militær. Det kunne jo være udtryk for tøbrud imellem de shia-muslimske og de sunni-muslimske fronter, hvis de kunne samarbejde om at friholde Libanon for en betydelig risiko for at

kollapse under presset af både angreb fra Islamisk Stat og de mere end 1 million flygtninge, der er strømmet til. Tør man tro på det? Og så var der episoden med 'skuddene i Saudi 'Sarajevo' - er den udtryk for afspænding? Ikke rigtig. Egypten kaster ifølge Foreign Policy endnu en brik ind i spillet. For i November 2014 er det en offentlig oplysning, at Saudi-Arabien, Emiraterne, Kuwait og Egypten som et sideprojekt, der ikke er en del af 60-nationer-koalitionen, arbejder på at samle islamiske militante i een samlet hær - delvis for at balancere Iran. Den militære pagt vil ikke udelukkende have fokus på IS!

Vi kan håbe på, at luftstøtte virkelig kan vise sig at gøre den 'afgørende forskel' i Mellemøstens kamp for at finde sine sociale fødder. Men det kommer helt til at afhænge af Mellemøsten selv - der har det regionale ansvar for, hvordan muslimer behandler muslimer.

Af hensyn til Danmarks sikkerhed i forhold til terrortruslen havde det måske været klogere at afstå fra at være partner på bombeholdet, der uden

”

Iran

ISIL was not new, as it developed after the invasion of Iraq, and grew in the Syrian conflict. Military intervention and attempts at social engineering in the Middle East had strengthened and helped spread extremism. The situation was worse now than in 2001.

A regional problem required a remedy that originated within the region.

Security Council, SC/11571, 7271st Meeting (PM), September 19, 2014

”

Egypten

Nov. 3: The Associated Press reports that "Egypt, Saudi Arabia, the United Arab Emirates, and Kuwait are discussing the creation of a military pact to take on Islamic militants, with the possibility of a joint force to intervene around the Middle East"

but that the plan isn't part of the U.S.-led coalition, will not focus specifically on IS, and will be aimed partly at counterbalancing Iran.

Foreign Policy FP, 12. november 2014 i 'Who Has Contributed What in the Coalition Against the Islamic State?'

kirurgisk præcision vil ramme både radikaliserede og mindre radikaliserede, der endnu ikke er uden for demokratisk rækkevidde. Det bliver de måske efter bomningerne. For hvad ved vi om, hvad Saudi-Arabiens militære pagt vil betragte som mål? Danmark kunne måske nemmere have bidraget til at vinde freden,

hvis vi var blevet ved med at være kendt for vores engagement i opbygningen af en verden med respekt for menneskers gode liv og potentiale. Er det terrortruslen værd at blive berømt for medlemskab af koalitioner, der hverken kan styre hinanden eller det, de sætter i gang?

jsc